

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Desen de V. VASILIU

„ÎNTRECEREA CONTINUĂ”

urzica

ANUL VII ★ Nr. 23 (147) ★ 20 DECEMBRIE 1955 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

D E S E N E D E L A EXPOZIȚIA INTERREGIONALĂ DE ARTĂ PLASTICĂ

CUI NU-I CONVINE

TRUSTMANUL: - Mie să nu-mi vorbiți de „destindere”!

Desen de EUGEN TARU

DE STRAJĂ FAMILIEI

Desen de VAL MUNTEANU

GHILOTINA

...sau ghișeul birocratului

Desen de H. LERU

- Să-l tai imediat de pe lista de premii pe tov. Popescu Marin!
SECRETARA: - Cred că faceți o confuzie; nu el va fi criticat în ședință, ci Popescu Niculae.

Desen de NELL COBAR

CITATOMANIA

Desen de I. DORU

SALUT CELUI DE AL II-LEA CONGRES AL PARTIDULUI MUNCITORESC ROMÂN

MIHAI BENIUC

M E S A J

(Fragmente)

*Eu la Congres trimit atîta doar:
Această inimă a mea în dar.
Bătăile n-^s cam neregulate,
Căci bate cam de mult, destul de mult.
Dar de cînd însumi eu stau ş-o ascult,
Partidule, ea pentru tine bate.*

*E-o inimă ca altele, de rînd,
O inimă ce n-a trădat nicicînd.
Şi dacă n-a bătut destul de tare
Ori poate că prea tare a bătut,
E că spre stînul tău, necunoscut
Pe oremi, cu trudă şi-a crott cărare.*

*Sînt unii care-au fost loşiţi de plumb,
Mărturisindu-şi crezul 'nalt şi scump.
Mi-au fost prietenii dintre dinşii unii,
Şi faşa lor de mult pierită-n lut
Cu zîmbet mă prioeşte din trecut
Cînd lumea o călcau paşii furtunii.*

*Partidule, m-ai înoăţat să văd,
Să cat fără regrete îndărăt,
Să uit amarul cîntului de jale,
Să-mi pară bine că avem frunţasi
În muncă şi la sat şi la oraş,
C-avem motoare, cărţi, hidrocentrale.*

*Şi-aş da un chiot să outască-n zări,
Mă simt pe-un cal ce oarsă loc pe nări,
Şi dacă stau o clipă dus pe gînduri,
E că spre-acela gîndul mi-l îndrept
Ce-ndrumă hotărît şi înţelept
Ostenii muncii slobozi, rînduri, rînduri!*

LA MULȚI ANI...

de MIRON RADU PARASCHIVESCU

*De-ar fi să-ți număr ani, niciodată
N-aș termina, cînd cel trecut, mereu
În cumpenile oremii trag mai greu,
Iar cel ce vin, în zbor prînd lumea toată.*

*Știu doar atît, că timpul nesfîrșit
Prin tine unda lui și-o înnoiește
Cum soarele țării și-o sporește
Cu fiecare zi întinerit.*

*Dar inima? Cum nu ne-ai ține-o trează
Cînd și pe tine însuși te întreci:
Văd peste ani tîi de azi, treizeci,
Cum limpezi cincinale luminează.*

*De-am ascultat îndemnul tău fierbinte
Urîndu-ți ani de-a rîndul, fără frică,
Oricît de mulți sînt cei ce se ridică,
N-am oreme să mai mor de azi-nainte!*

(Din volumul „Laude“)

L A M P A

de MIRON RADU PARASCHIVESCU

*Mă poartă negrul tren prin noaptea-albastră
Dar și de n-ar fi bolta ei senină,
Lampa arzînd departe-ntr-o fereastră
Îmi spune de lumina ce-o să vină.*

*Ea reînoie nopțile trecute
Cînd o feștilă-n geam ne da de veste,
Iar noi pluteam pe lîngă garduri mute,
Cu pleptul captușit de manîteste.
Cînd ne-am deprins de-atuncea ochiul treaz
Să vadă-n beznă raza ce străbate,
Cum n-am vedea că jumătate - azi -
Din lume-i încă-n ilegalitate?*

*Din trenul negru ce acum mă poartă,
Văd dîmineața lumii ca prin fum,
Pe cînd sub bolta nopții ca o poartă,
Plăpînda lampă mi-e semnal de drum.*

(Din volumul „Laude“)

APROAPE ÎMPLINESC UN SFERT DE VEAC

de CONST. OTTESCU

*La perspectiva oremii care vine
Pe care-n orice clipă o pisez,
Cu alte milioane de albine
Pot spune că și eu colaborez.*

*Și cum zidim în oltor prisacă
O cărămidă poate-am așezat
Și eu în zid cu mîna mea, chiar dacă
O pun așa c-un vers, la figurat!...*

*Sînt tînar. Nu-s copacul, bunăoară,
Ce stă veghind la căpătii de drum,
Da-ntre atîtea flori de cîmp din țară,
Mi-aduc și eu prinosul de parfum.*

*Eu nu lucrez în contul nemuririi,
Dar cînd m-o prinde iarna bătrîneții,
Cînd m-o-ndoi desaga amînțirii
Și pe la tîmple-or năpădi nămeții,*

*Vor spune poate tinerii de mine
În calea mea cu cotul dînduși ghes:
- Vezi bătrînelul acela care vine?
A apucat al doilea Congres!*

Stenogramă de la ședința care nădărdim să aibă loc la S.M.T.-ul Dingent, raionul Trușești. la cuotntul directorul S. M. T.-ului, tovarășul Copalțu Nicolae.

Copalțu: Dragi tovarăși, am convocat această ședință de analiză a muncii cu un scop bine stabilit.

Voci: Stabilit de cine?

Copalțu: Stabilit... stabilit de necesitatea acestei ședințe, în cursul căreia îmi vor fi arătate lipsurile și în care voi fi ajutat să fac un pas înainte, să merg mai departe cu încrederea, cu curajul, cu vrednicia...

Vocea I: Cu mașina!

Copalțu: Tovarăși, să nu băgăm mașina în discuțiile noastre.

Vocea a II-a: Just! Mai bine s-o băgăm în garaj. Ați văzut în ce hal a ajuns!

Vocea a III-a: Păi, nici nu a ajuns, e-a plecat din nou. O folosești în interes personal aproape toată vremea.

Copalțu: Dar, tovarăși, vremea trece vremea vine! Am eu timp să mă tot urc și să cobor? De aceea, pentru ca să nu pierd minute prețioase, e necesar s-o folosesc, să plec mereu cu ea.

Vocea I: Pe noi nu ne supără că pleci, ne supără că te înapolezi.

Vocea a II-a: De ce, tovarășe director, folosești camionul numai în scopuri particulare? Să știm și noi: pentru ce e camionul?

Copalțu: E pentru patru persoane.

Vocea a III-a: Nu faci altceva decât să conduci mașina.

Copalțu: Tovarăși, n-aveți dreptate. Sint eu conducătorul S. M. T.-ului? Sint. Ce înseamnă S. M. T.? Înseamnă Mașini și Tractoare. Ei, azi, conduc mașina, mâine o să conduc tractoare. E împede, nu?

Vocea I: A întors-o! Crede că ne-a făcut mat.

Vocea a II-a: Nu pe noi, pe el s-a făcut M. A. T.!

Urzică: După cite înțeleg, tovarășul director cunoaște șahul?

Vocea a III-a: Da, dar face mișcări numai cu turele. Întii a făcut o tură pînă la Botoșani și de acolo a transportat produse M.A.T. pentru cooperativă. Apoi a făcut o tură de zece zile tot cu autocamionul pînă la Bicăz, apoi iar o tură la Botoșani.

Vocea a IV-a: Adică toată ziua joacă șah tur-retur.

Copalțu: Linște, tovarăși!... Vgrbiți, vorbiți ca o moară stricată.

Vocea a IV-a: Firește, dumneata ești obișnuit cu altfel de moară, din cele moderne, ca cea din Hănești, de pildă, de unde ți-ai aduș tot cu mașina S. M. T.-ului, făină pentru gospodărie.

Copalțu: Pentru pline, nu pentru gospodărie. Ce vă închipuiți voi, că m-ați prins cu mișca-n sac?

Voci: Nu. Cu grâu-n sac! Opt sute de kilograme!

Copalțu: Tovarăși, să vă lămuresc pe scurt. Vorba ceea: unu și cu unu fac doi.

Vocea I: Ba fac zece. Zece saci. Că în fiecare sac erau cite 80 de kilograme. Grâu calitate întâi.

Copalțu: Tovarăși, acum e ședință de analiză a muncii, nu de analiză a grului. Ce legătură are grul?

Vocea a II-a: Are legătură la cinci și zece cu autocamionul și la nouă și patru minute îl descarci la Roman.

Copalțu: Tovarăși, să trecem la subiect. Arătați-mi lipsurile, vă rog.

Vocea a IV-a: Aici n-ai avut nici o lipsă. Au fost opt sute de kilograme în cap.

Vocea I: În camion, nu în cap. Spuneai că duci grul la Roman pentru niște salarii ai S. M. T.-ului. Și de fapt l-ai luat pentru dumneata.

Copalțu: Drağı mei, dar și eu sint salariat al S. M. T.-ului.

Vocea a III-a: Foarte rău!

Copalțu: Am greșit, tovarăși, recunosc. Vorba ceea: să te ferească dumnezeu de ceasul rău.

Vocea a II-a: Așa e, dar de ceasul „Doxa” nu te-a ferit dumnezeu!

Copalțu: Tovarăși, propun să ridicăm ședința. Mi se pare că e târziu. Nu-i așa? Cît e ceasul?

Vocea a IV-a: Vreo două mil de lei, că-i din alea fine.

Vocea a II-a: E de buzunar sau de mînă?

Vocea I: E de mînă... lungă!

Vocea a II-a: În cinci minute a cumpărat două ceasuri.

Urzică: De unde?

Voci: Din bugetul stațiunii.

Vocea I: E ceas cu curea?

Vocea a II-a: Nu. E cu lanț...

Copalțu: Tovarăși, vă rog nu cobiți!

Nu e cu lanț... E extraplat.

Vocea a II-a: Și cine a făcut extraplată?

Voci: Le-a cumpărat prin virament.

Vocea I: A virat banii noștri.

Vocea a III-a: Acum să vedem ce viraj o să urmeze!

Vocea a IV-a: Probabil un viraj în picaj...

Copalțu: Tovarăși! Să revenim la problemele noastre. Ce naiba! Aici e ședință sau O. C. L.? Ce-mi veniți cu ceasuri, cu mașini, cu camioane? Pentru asta aveți cabinetul tehnic. Eu vă rog să-mi arătați lipsurile, pe urmă o să vă arăt eu vouă!

Vocea a III-a: Cantina lasă de dorit, gospodăria anexă de asemenea!

Vocea a II-a: Cele mai importante probleme rămîn nerezolvate.

Copalțu: Asta e adevărat. Dar ce pot face? Sint slab la matematică.

Vocea I: La împărțire în schimb ești tare. De împărțitul, de exemplu, a fost 1500 kilo-

grame de grâu, iar împărțitorul ai fost dumneata. Împărțirea a fost făcută exact, pentru că nu a rămas cît de cît...

Copalțu: Tovarăși, aici e ședință! Ce rost are să pomenim de cereale, de creșterea grului...

Vocea a II-a: Păi, ce-ai făcut dumneata n-a mai fost creșterea grului, a fost... strînsul recoltei.

Copalțu: Tovarăși, să lăsăm acum agrominimul.

Voci: Ce agrominim, tovarășe? 800 de kilograme de grâu, plus încă 1500 de kilograme, plus două ceasuri, plus altele, astea-s agrominim?

Vocea a II-a: Astea-s agromaxim!

Vocea a III-a: Tractoriștii au reclamat că nu sint aprovizionați la vreme cu carburanți. Ce măsuri ai luat?

Copalțu: Tovarăși, n-am putut să iau nici o măsură pentru că n-am aflat încă numele celor care au reclamat. În orice caz, fiți fără grijă. Noi să stea de pomană. Vor avea de lucru.

Vocea I: Cu tractoarele?

Copalțu: Nu! Cu mine...

Vocea a II-a: Și mai e ceva...

Vocea a III-a: Nu mai e nimic. S-a luat totul.

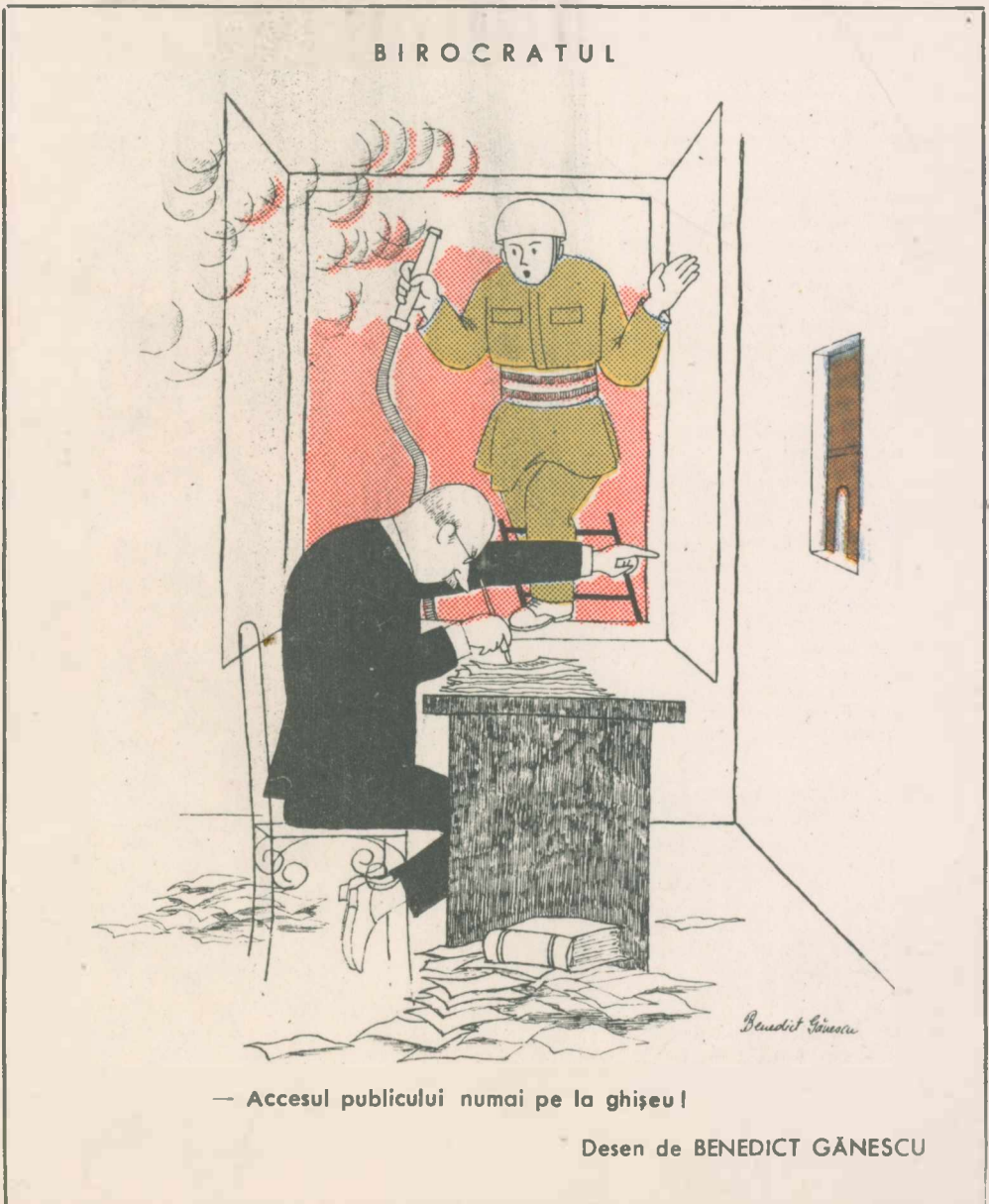
Copalțu: Tovarăși, orele fiind înaintate, propun și hotărâsc să închidem ședința. Cine dorește să tragă concluziile?

Urzică: Tovarăși, concluziile, aș propune să le tragă Direcția agricolă regională Suceava.

Copalțu: Nu sint de acord. La concluzii o să mă înscriu eu.

Voci: Nu se poate! Dumneata o să te înscrii la consecințe!

V. R.

— Accesul publicului numai pe la ghișeu!

Desen de BENEDICT GĂNESCU

Doamne, tare frumos mai e spitalul! Iată-l răsărind ca un castel din basme pe deasupra castanilor din parc.

Acum, pe poarta principală a intrat directorul spitalului, tovarășul doctor Sebastian Bernstein. Ca din pământ, de-a lungul aleilor au apărut bolnavii. La ferestre răsună urale:

- Să ne trăiți, tovarășe doctor!

Tovarășul doctor Bernstein îi salută prietenos cu două degete la borul pălăriei. Ciudat! Parcă e călare, acum. Se leagăna în șa. Și calul... dumnezeule, calul seamănă leit cu administratorul spitalului. Strigă și el: „Urrra! Să ne trăiți tovarășe doctor!”

Doctorul sări din somn și se pomeni în mijlocul odăii. Pe așternutul răvășit, lămpița cu abajur de pe noptieră împrăștiie un arhipeșag portocaliu de pete în ton cu tapiseria fotoliilor.

Se uită la ceas și cască plictisit. Va să zică asta fusese tot. Visase. Afară se insera de-a binelea. Incepu să se îmbrace grăbit. La șase avea fixată ședința.

De fapt, ia stai, de unde și pînă unde povestea asta cu calul... cu administratorul? Își aminti că nu de mult acesta se plîngea că nu-l ajută nimeni. Singur. Trage ca un cal la toate.

Lasă că nu-i chiar așa, gîndi doctorul în timp ce-și innoda cravata. Pentru treaba care o face e destul de bine plătit. Ca să nu mai vorbim de zvonurile care umblă ne socoteala lui și a magazinerului. Niște pungăși amîndoi! hotări doctorul. În nici unul nu poți avea încredere. Nici măcar în sora șefă. Asta cel puțin a făcut-o fiarta cu medicamentele... Ce-o să mai iasă și la ședința asta!...

pentru vizite? De ce tratamentele se fac cum trebuie?... De ce, de ce, de ce...? Ehe! Și dacă ar fi numai asta! Dar, și aici doctorul Sebastian Bernstein aruncă o privire nimicitoare vrafului de rapoarte și scrisori de pe birou, uite, are aici dovada! Se fac internări pe sprinceană. Fără avizul policlinicii. Favoritisme, da, da! Se primesc plocoane.

Nervos, începu să-și adune hîrtiile de pe birou. Le îndesă fără nici o ordine în servietă.

„Auzi dumneata sistem! Bravo, tovarășe administrator! Halal! V-arăt eu plocoane! Acum, la ședința... Aștia sînt oameni cu care lucrez. Niște afaceriști, niște...”

În stradă își aminti că uitase ceva. Urcă într-un suflet scările și furios încă de joshnicia unor asemenea „colaboratori” se răsti la femeia din casă, care îl întîmpină în anreu.

- Vezi că la opt aduce ăla ouăle și curcanii. Biletul de internare e la mine pe birou.

La ușă se mai întoarse o dată:

- Să te uiți bine, auzi? Ouă de rață. Nu cumva să te înșele!

Și ieși bombănind:

- Nu mai poți avea încredere în nimeni!

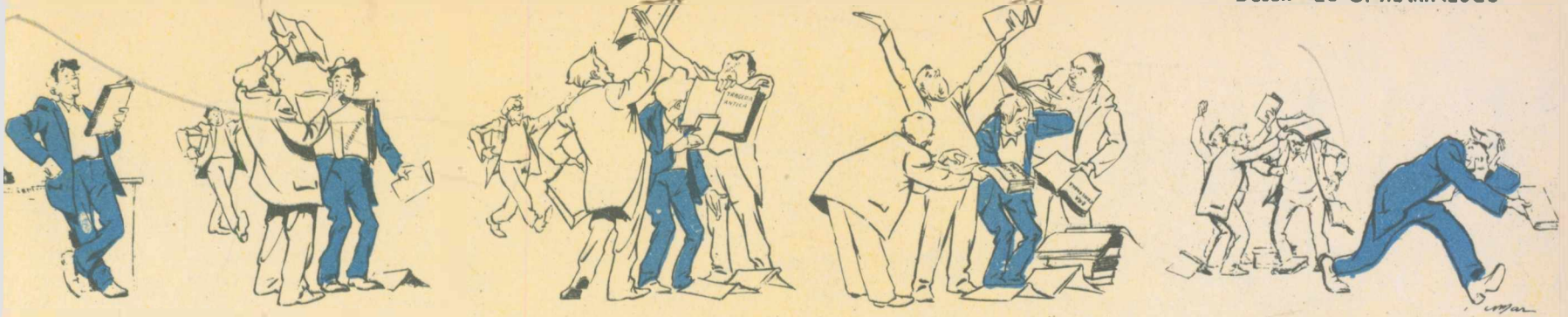
Ufff, zău dacă nu s-a săturat! În loc să se ocupe cu lucruri mari, de organizare, trebuie să-și frămînte mîntea cu toate treburile mărunte. Că pînă la urmă cine-i vinovatul? Tot el, bineînțeles, directorul. Una-două e chemat la sfat. Mereu l se scot ochii cu celelalte spitale din regiune. Că, mă rog, acolo de ce e altfel? De ce e liniște? De ce se respectă zilele stabilite

MOȘ GERILĂ PE DRUM...

- Dar de ce sînt doi Moși Gerilă anul acesta?
- De cînd cu noua reducere a prețurilor, unul singur nu poate căra atîta!...

Desen de V. CRIVĂȚ

...a apărut prima carte... Primul critic a venit să-și spună părerea... Părerea unui alt critic... Cite capete, atâtea păreri... Fiecare cu părerea lui!

DESPRE VECINA MEA NERA

Apartamentul în care locuiesc pe strada Gh. Albu este format din două camere. Asta ca indicații generale. Tot în acest apartament se mai găsesc, una debara, una bucătărie, una sală, una baie, și... una vecină cunoscută sub numele de Nera, care ocupă una din cele două camere și accesul...

În general, cu vecinii sînt în relații de „bună ziua” și „nu știți dacă am primit vreo scrisoare cît am fost plecat?” Atît. Cu noua vecină am aplicat aceeași tactică. „Dudula” Nera își vede de preocupările ei iar eu de ale mele. Și merge treaba. Mai bine zis, a mers. A mers pînă acum de curînd.

Iată faptele: luni după-amiază sună cineva la ușă. De două ori. De două ori e pentru vecina - îmi zic - și continui să citesc. Alte două apăsări pe buton, însoțite de strigăte: Nera! Nera! Solicitantul insistă la sonerie. Văzînd că vecina mea nu e acasă, m-am dus să văd cine sună. O femeie suna. O femeie de vreo 50 de ani.

- Nera nu-i acasă?
- Nera nu-i acasă.
- Dar mi-a spus că pe la 5 va fi acasă.
- Nu e.
- Dar bine, eu sînt mătușa ei, sînt femeie în vîrstă.

- Se vede...
- Cum?
- Nimic.
- Și ea mi-a spus să vin azi la cinci să fac baie. Aici apa e mult mai caldă. La noi cazanul nu încălzește așa bine.
- Politicos am invitat-o să intre. Intră în baie, dă drumul la robinete și o aud exclamînd: „Minunată apă!” După puțin timp o aud bătînd la mine în ușă.
- N-ai vrea să-mi împrumuți un prosop, că la Nera e închisă camera l...
- Mă gîndesc: o femeie bătrînă, nu poți s-o refuzi.
- Poftim.
- Mulțumesc.
- După două minute:
- Săpunul ăla roz e al dumneitale?
- Al meu.
- Îi iau eu să mă spăl.
- N-aveți pentru ce.
- Cum?
- Nimic. Credeam că ați spus mulțumesc.

Asta a fost doar începutul. De luni, în fiecare zi, erau „programate” alte persoane, rude din provincie, la baie. Uitaseam să vă spun că avem gaz metan și apă caldă zilnic. Duduța Nera își invita neamurile, prietenele, cunoscuții și colegele venite din provincie să facă baie „la ea”. Uneori era coadă. Într-o seară mă pregăteam să mă duc la teatru. Trebuia să mă bărbieresc. Dau să intru în baie, ocupat. Aștept. După puțin timp aud ușa deschizîndu-se și apoi închizîndu-se la loc. Deschid ușa camerei. O persoană înfășurată în halatul meu de baie pășea spre camera vecinei. Încerc ușa la baie, închisă! „Schimb din mers”, îmi zic. În baie se auzeau gîlgîliturile apei ce se scurgea în cadă. Se făcuse tîrziu. Peste jumătate de oră începea spectacolul și eu eram încă nebărbierit. Furios, mă îndrept spre baie și încerc ușa în mod demonstrativ. Din baie se aude o voce suavă de fetișcană: „Tu ești, Nera?”...

În fiecare zi trenul aducea în Capitală alte cunoștințe și neamuri de ale Nerei. În hol era un du-te-vino necontentit. Într-o zi tocmai treceam prin hol să mă îndrept spre camera

- mea. Deodată, un necunoscut mi se adresă:
- Stai nițel, amice, nu cumva vrei să intri în baie? Sînt la rînd. După ce iese nevastă-mea, intru eu.
- Nu știam ce atitudine să iau. M-am recules.
- Bine, fac eu. Aștept rîndul. Pînă atunci intru aici să mai citesc ceva, îi zic arătîndu-i ușa camerei mele.
- Unde? În camera lui „Ăla”?
- Fii serios, amice... Intră la Nera, că vecinul ăsta al ei e un urticios. Mi-a spus mie Nera. E un tip insuportabil. Dimineața intră în baie și stă cîte o jumătate de oră. Se bărbieresc. Parcă n-ar fi frizeri în București!

N-am mai răbdat. M-am saturat să tot găsesc baia ocupată, să dau nas în nas cu oameni necunoscuți și să șterg baia după toți... nelimbăiații. A doua zi bat la ușa vecinei să-i spun de la obraz. Nu e acasă. Deodată sună la ușă de două ori. „Au început” - îmi zic. Nu deschid. Nu deschid, fie ce-o fi. După un sfert de oră de sunat a renunțat. Și mi-a venit o idee. Am luat o bucată de hîrtie și am scris: „Dacă mă caută cineva sînt în strada Biserica Enel 8, Nera! Și am prins biletul pe ușă. La adresa susmenționată e... Baia Centrală!

SORIN CUNEA

SCRISOAREA

- Păi asta e trimisă din septembrie!
- Greșiți! E din... Focșani!

Desen de V. TIMOC

A FOST ODATA CA NICIODATA

de M. EDEL

A fost odată un sultan... Sună ca un basm. Dar nu este o poveste, ci așa începe o tragedie care, totuși, ca toate tragediile, scrise sau trăite, cuprinde, pe alocuri, scene umoristice și personaje comice.

În rolurile principale apar doi sultani, un pașă, un mareșal, miniștri, generali, etc. Acțiunea se petrece în Maroc.

Marocul privește în două direcții. Spre miazănoapte, peste Marea Mediterană, către Franța; spre apus, peste Oceanul Atlantic, către S. U. A.

Din Franța au năvălit în Maroc, acum 43 de ani, cu fanfare, trompete, puști și balonete, colonialiștii francezi. Din S.U.A.

s-au strecurat în Maroc, mai de curând, și pe tăcute, colonialiștii americani.

Adică, să avem iertare! Se știe doară că Statele Unite sînt anticolonialiste. Ne asigură despre asta, odată mai mult, revista *Newsweek* care, precum iarăși se știe, este oficiosul Wall Street-ului. De aceea și vorbește, în numele patronului, la persoana întâi: „Din punct de vedere sentimental și umanitar (hm!) simpatii noastre se îndreaptă către popoarele subjugate. Dar (atenție!) în realitate, noi considerăm, împreună cu puterile coloniale, aliate, toate, ale Americii, că cea mai mare parte a Africii... nu este încă pregătită să se guverneze singură. De asemenea, prea multă grabă ar putea însemna pierderea de materii prime vitale. Africa este sursa a 98% din diamantele lumii întregi, a 60% din

uranul ei, a 55% din aurul ei și a unei părți însemnate a cositorului ei...”

Așa fiind, după ce colonialiștii francezi s-au năpustit ca lăcustele asupra bogățiilor solului marocan, în calitate de „protectori” (Marocul este, oficial, un „protectorat” francez) se putea oare ca yankeii să nu se repezadă la subsolul marocan în calitate de „protectori” ai „protectorilor”, Franța fiind, neoficial, un „protectorat” american? Cît despre marocani, nimeni nu s-a gîndit vreodată, vezi bine, să-i întrebe dacă vor să fie „protejați” - adică exploatați, furați, torturați și masacrați.

De mai bine de doi ani și pînă mai zilele trecute, Marocul era o țară cu doi sultani: unul adevărat, și unul... fabricat. Ben Yusef, sultanul adevărat, a comis un păcat ce nu putea fi iertat: invita pe colonialiști să plece de unde au venit. Se cuvenea, deci, pedepsit. Și a fost. A fost arestat, detronat și exilat la Antsirabe, în insula Madagascar. Iar în locul lui Ben Yusef a fost înălțat pe tron și instalat în palat, la Rabat, sultanul fabricat, Ben Arafa.

Lovitura s-a dat, la 20 august 1953, de către ministrul de externe francez de pe atunci, un mic bărbat de stat - mic la propriu și la figurat - anume Georges Bidault, care, după ce s-a luptat ca să facă din Europa mare o „Mică Europă” a yankeilor, a vrut acum să facă din micul Maroc o mare moșie a colonialiștilor franco-ame-

ricani.

Pentru această din urmă operație omulețul Bidault s-a folosit de o coadă de topor, un pașă urît și chior, pe nume El Glau.

El Glau ăsta merită să fie cunoscut. E un om de ispravă. Are numai două mîini, dar ai putea jura că are o sută. Și e imparțial: cu o parte din mîini primește „părți de beneficii” de la marea finanță franceză, cu cealaltă încasează dividende grase de la marea industrie americană, în schimbul „materiei prime vitale”, de care pomenea *Newsweek* mai sus. Din presa franceză aflăm că bietul pașă are numai 20 miliarde franci, trei sute femei, o mîie slugi, moșii întinse, păduri de măslini, fabrici, precum și toate casele de toleranță din țara Marakeșului, care îi plătesc tribut. Și tot nu-i ajungea. Voia mai mult. Și trăgea nădejde că prin păpușica Ben Arafă se va putea sătura.

Vezi însă că poporul n-a mai răbdat. Nici pe sultanul Ben Arafă, nici pe pașă El Glau. Poporul a pornit la luptă. Și pe măsură ce vremea trecea, lupta se întea. În ziua de 20 august 1955, doi ani de la detronarea lui Ben Yusef, Marocul a devenit un intens și crîncen teatru de război. O armată franceză înzestrată cu tunuri, care blindate și aviație de fabricație americană, nu-i putea birui pe marocanii care luptau cu puști, pistoale, coase și pari. Dar sub șenilele tancurilor - monștri de 25 tone, sate întregi, cu locuitori cu tot, au fost făcute una cu pămîntul. Pe unde nu trecea tancul, treceau trupe de parașutiști care incendiau cu făclia civilizației colonialiste colibe țărănilor.

Mii și mii de patrioți cad pe front. Alte mii pier în temnițe. Colonialiștii jubilează și asasinează. Asasinează și vizează. Vizează că muncitorii și țărani scapați cu viață și-o vor istovi, fără a mai crînci, pe moșii, în uzine și în mine, robotînd pentru un codru de pline. Dar muncitorii și țărani marocani nu sînt de loc dispuși să satisfacă aceste vise trandafirii. Dimpotrivă, luptă mai departe.

Ziarele se întreabă: pînă cînd? Facem din Maroc o nouă „Indochină”?

Alarmat de această „strălucită” perspectivă, guvernul francez, sub presiunea opiniei publice, ia hotărîrea să treacă de la politica „de pe poziții de forță” la negocieri, și convoacă la Aix-les-Bains o conferință de pace cu delegați marocani, cărora le oferă o soluție de compromis; în

Unele organizații imperialiste trimit spre țările de democrație populară baloane cu manifeste.

GOGOȘI DEZUMFLATE

n Arafa
l ai tro-
acant.
ocani re-
pe sulta-
sef. Sul-
Arafa, nu
compro-
misiță, în-
ci, ca o
: a se a-
și pune
rman în-
nța mea
vine) este
siunea di-
ost încre-
ămîne pe
vină m-o

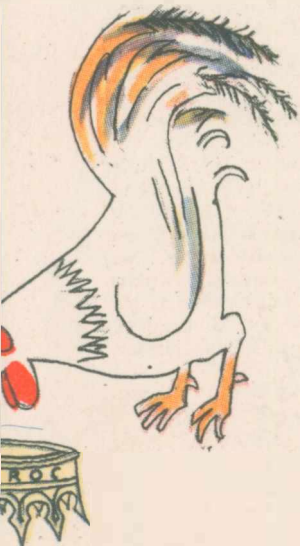
.. Va ple-
pariuri ca
înți pierd,
ar cel mai
și calul,
iltanul de
fa. Nu l-a
dar a luat
rnul francez, ca să abdice,
în miliard de franci, plus
la Tanger. Pe mai puțin
da „misiunea divină”.
re, prin urmare, de ce să
lu însă și poporul, care îl
pe Ben Yusef. Consiliile de
lanț. Excelențele nu mai au
și de casă.

ecial, cu doi „ambasadori”,
la Antsirabe, ca să-l aducă
în Franța.

vor însă pe sultanul lor la
vezi?... Îi vrea și Arafa. Îi
toate, și caiții, și ulemalele.
vestitul și cumpitul pașă
ii. Cu ipocrizie și solemn-
șinare fărăsemănare, ca și
rol n-a mâncat și gura nu-i
declară în gura mare: „Îm-
inimă bucuria poporului
stea înapolerii în Franța a
Sidi Mohamed Ben Yusef”.

ul deschis la 20 august 1953
a sultanului din Maroc, s-a
noiembrie 1955 prin refu-
Rabat, de unde fusese ridi-

acestea, începute ca o po-
nă altfel decât un basm din
de nopți”... fiindcă lupta
entru libertate merge mai

ÎN LUMINA FAPTELOR

DOUĂ LUMI, DOUĂ FELURI DE VIAȚĂ

Citim în *L'Humanité* Dîmanche următoarele rînduri trimise săptămînalului Partidului Comunist Francez de către tînăra muncitoare, Emilienne de la uzinele „Bouillon KUB” din Paris, ca răspuns la o anchetă a cunoscutei scriitoare Dominique Desanti:

„La radio, prefer să ascult muzică simfonică, și mai cu osebire muzica de Bach”.

Pe de altă parte citim în *Voix Ouvrière* următoarele rînduri transmise de o agenție de presă americană:

„Mistress Mary C. Trigger, soția unui industriaș din Los Angeles, a intentat soțului ei un proces de divorț. Motivul?... Tortură sufletească. Da! Soțul obișnuiește să citească, el înțîi, romanele polițiste, și să scrie, cu cerneală roșie, la pagina 13, numele adevăratului asasin”.

Se poate, într-adevăr, închipui un chin mai cumplit?... Orice amator de romane polițiste va răspunde: NU!

Două lumi. Fiecare cu bucuriile și neșazurile ei.

BUSINESS

Jess F. Ress a dat de un business colosal. Scoate „aur” din nisip. (Mai scot și alți aur din nisip, dar cu mare osteneală și cheltuială. Pe cită vreme Jess F. Ress...)

Să vedeți l...!

Ress are în comuna Comanche, statul Texas, S.U.A., o moșioară. Și, în ea, o sfoară de pămînt nisipos. Există nisipuri în care se găsesc urme de aur. Dar în nisipul lui Ress, din S.U.A., nici urmă de așa ceva. Se găsesc însă un fel de urme de uraniu. „Și mai bine!” veți exclama. Numai că, în urma cercetărilor din laboratorul Comisiei Energiei Atomice din Texas, s-a dovedit că urmele astea nu fac nici doi bani.

Și totuși Ress scoate din ele dolari cu banii.

Cum?... Regiunea e plină de mlaștine, iar locuitorii - strește - plini de reumatisme. Și ce i-a trîsnit lui Ress prin minte? Ideea genială să răspîndească zvonul că nisipul lui uranios vindecă reumatismul. Clienți, cu doi dolari bucată, au început înțîi să plice, apoi să curgă. Așa că Ress are acum instalate o sută de scaune, pe care șed zilnic o sută de clienți, care plătesc 200 dolari ca să-și ște picioarele în nisip. Cura are asupra picioarelor clienților același efect pe care o are asupra picioarelor scaunelor. Asupra lui Ress, însă, ea are un efect grozav: îl pune pe picioare.

De unde se vede că în S.U.A. alchimia medievală e în floare: din nisip, aur.

FILME

Cenzura americană interzice filmul francez „*Griul necopt*”, importat de „*Times Film Corporation*”. Societatea face apel.

Comisarul Timothy O'Connor,

martor al acuzării, declară că „*Griul necopt*” a „trezit în el sentimente sexuale”. Avocatul societății arată că și Shakespeare ar putea „trezi asemenea sentimente”.

- Shakespeare? Filmul ăsta, „*Shakespeare*”, nu l-am văzut nici odată, replică comisarul.

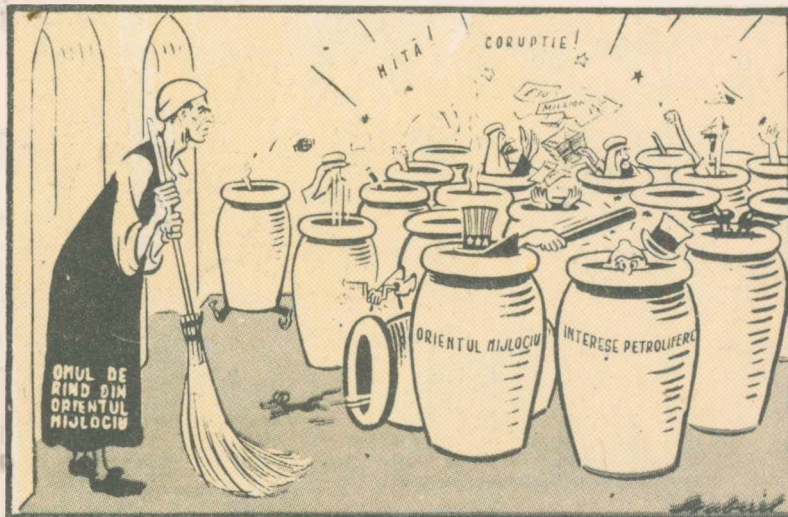
Strict autentic. Și fără comentarii.

MICROBUL PRINȚESEI

Prințesa Marie-Gabriella, în vîrstă de 15 ani și fiică a ex-regelui Umberto al Italiei, are gusturi ciudate. Nu voia, de pildă, un automobil (că are unul de cînd era mică), nu o rochie (că are vreo 3-4 duzini) sau nu... mai știu eu ce (că are de toate). Ci voia, musai, să aibă... un microb cu numele ei.

Și-l are. Descoperit de profesorul Aldo Castellani, medicul ex-familiei regale, microbul a fost botezat de prințesa Gabriella și îi poartă numele.

Bietul microb, în ce hal a ajuns l...

ALI BABA ȘI CEI 40 DE TÎLHARI

Desen de GABRIEL din „*Daily Worker*”

Cerere

Noi, locatarii imobilului din Piața Amzei nr. 2, aducem la cunoștința celor în drept că imobilul pe care-l locuim este actualmente în comă și facem apel la oamenii de suflet pentru salvarea lui.

Înainte de a face acest apel, am făcut o cerere, în ziua de 14 septembrie 1953, la I. G. L. L. raionul Stalin, în care arătam că imobilul este ros de boală, are acoperișul mâncat de ploaie, tencuiala atacată de vreme și țevăria din pivniță sleită de ape. Ținând seama de urgență, cei de la I. G. L. L. raionul Stalin au studiat cererea timp de șapte luni, după care au găsit de cuviință că avem dreptate dar n-au mai găsit cererea. Ni s-a spus că cererea s-a pierdut cu ocazia... reorganizării serviciilor, iar la întrebarea noastră dacă n-ar fi bine să... se dezorganizeze serviciile ca s-o găsească, am fost sfătuiți să facem altă cerere. La 19 mai 1954 și-a făcut intrarea în dosarele I. G. L. L.-ului cea de-a doua cerere, care ținând seama c-a intrat în mîna unor servicii reorganizate, a stat acolo fără să se mai piardă, zece luni. În sfârșit în luna martie 1955, au apărut trimișii I. G. L. L.-ului, care au început reparațiile. Prima reparație au făcut-o la acoperiș căruia i-au scos tabla și au pus în loc un rînd de carton asfaltat. (Imobilul era trecut pentru reparații „capitale“). A doua reparație au făcut-o la instalațiile sanitare, dintre care acum au mai rămas foarte puține stricate întrucît majoritatea le-au... desființat. A treia reparație n-au mai făcut-o, așa că azi canalul colector și țevăria din pivniță arată ca în cererea noastră din 1953.

În luna iulie, „reparațiile“ au fost oprite... (deși nimeni dintre noi nu băgase bine de seamă că au fost începute). Oprirea se datora faptului că imobilul a fost trecut de la capitoul „reparații capitale“ la capitoul „reparații curente“. Și uite așa, din capitale în curente și din curente în capitale am rămas la capitoul „nereparații“.

Actualmente, imobilul nostru se prezintă acoperit într-o parte și descoperit în cealaltă, șase familii au rămas fără instalații sanitare, fapt pentru care membrii lor sînt nevoiți să se plimbe mai des prin oraș, pivnițele colectează tot ceea ce nu poate colecta canalul căruia îi mai zice și azi, în glumă, „colector“, țevile de apă, sparte, își dau și ele obolul în pivniță, așa

- Bine, tovarășe agronom, nouă cînd ne vorbiți despre seleționarea semințelor în agricultură?

- Îndată ce epuizez problema seleționării în viticultură.

Desen de M. GION

că în curînd avem toate șansele să furnizăm Dîmboviței un afluent, și anume „riul Piața Amzei!“

Acestea fiind faptele, așteptăm ca noua conducere a I. G. L. L.-ului raion Stalin să treacă la măsuri urgente fiindcă altfel vechiul proverb „apa trece, pietrele rămîn“, o să se aplice la noi nițel schimbat: „blocul trece, apele rămîn“.

Dacă pornești din pivnița imobilului din Piața Amzei, o iei pe Victoriei și apoi pe Sărindar, intri în Brezolanu, iar la numărul 18 de pe această stradă intri în altă pivniță care poate furniza un nou afluent pentru „apa Amzei“. Locatarii sînt de părere că acest riuț va trebui să se numească „riul Mușat“, după numele tovarășului director al I. G. L. L.-ului, raionul Gheorghiu-Dej, întrucît își are izvorul în promisiunile de reparații ale directorului Mușat. În plus, pe fundul acestei ape din pivnița blocului, se găsesc și bogățiile care ar putea fi folosite: boilerule de apă caldă, care, deși terminate de șase luni de zile, zac în pivniță pe fundul apei, în timp ce locatarii care merg mereu în pivniță și le privesc cu tristețe, merg pe al doispnzecelea an de cînd nu au baie. Se pare că aceste boilerule s-au înecat în pivniță, întrucît au fost construite greșit, de la început, dar soluția care s-a găsit de a fi lăsate în apă, nu prezintă indicii sigure că astfel o să fie odată bune.

De asemenea, ne miră că nu se prezintă

de loc nici tovarășul inginer-șef al I. G. L. L.-ului din raionul Gheorghiu-Dej, care, pe cît îl arată postul, răspunde de aceste boilerule. Din păcate însă, tovarășul inginer, în loc să răspundă... tace. Așa se face că boilerulele au intrat în apă, iar tovarășul inginer parcă a intrat în pămînt.

În ceea ce privește celelalte reparații urgente care nu sînt terminate, ele sînt urgente „de doi ani“, dar în această privință nu ne putem plînge de tovarășul director Mușat, care, săracul, a obosit credem de cînd tot promite că le termină. Păi, spuneți și dumneavoastră, e lucru ușor să spui de atîta vreme, în fiecare lună, în fiecare săptămîină: „O să fac, o să dreg!“ De fier să fii, nu director, și tot te plictisești. Dar bietul tovarăș Mușat nu se plictisește! O dată nu spune nu. Întotdeauna zice da. Și zice „da“ de doi anișori. O să spuneți acum dumneavoastră de ce zice și nu face. O să vă răspundem: așa ne gîndim și noi, nu numai dumneavoastră. Dar, pînă una-alta, dumneavoastră spuneți, noi spunem, tovarășul Mușat spune, și pînă la urmă o să ne trezim că din atîtea spuse, blocul, se duse.

Ne alăturăm deci la apelul locatarii din Piața Amzei, fapt pentru care semnăm solidari.

Locatarii (viitori marinari)
din Piața Amzei 2 și Brezolanu 18
p. conf. S. R.

PERINIȚA

A fost cea mai frumoasă zi din viața mea, ziua în care șeful m-a chemat în biroul său încăpător și luxos mobilat și mi-a spus după ce mi-a înmănat un dosar.

- Tovarășe Partenie, mîine seară îmi serbez onomastica! Să poștești și dumneata dacă-ți face plăcere!

„Dacă-mi face plăcere!” Șeful m-a întrebat dacă-mi face plăcere să vin la el! Am simțit cum, de emoție, mi s-au tăiat genunchii, iar în ochi mi-au venit lacrimi de recunoștință. Cum mi se părea că nu-mi bagă de seamă lacrimile, eram gata să izbucnesc în hohote de plîns, dar m-am oprit la timp, căci s-ar fi putut întimpla să-l indispuși și socotesc că este o crimă să-l indispuși șeful în preajma zilei lui onomastice. Am încercat, totuși, să rostesc cîteva cuvinte cu o asemenea emoție în glas, încît a fost imposibil să nu observe.

- Tovarășe... șef... eu...

Șeful s-a uitat la mine, mirat:

- Ți-e rău?

- Mă... mă bine... Tovarășe șef!... Vă mulțumesc!

Și am ieșit. Pînă în biroul meu am pășit ca în vis. Colegii mei, Stamate și Neculae, au băgat de seamă că mi s-a întimplat ceva.

- Ce ai, frate? m-a întrebat Stamate.

Dar nu-l auzeam. Noua situație mă copleșise. Era clar că, din acea clipă, situația mea se schimbase complet. Deci, șeful m-a invitat la el. Înseamnă că sînt un element pe care-l apreciază. Care va să zică, vine o primă. Dar primă mai iau și alții. E altceva la mijloc. Pe cine cheamă șeful la el? El care este la treisprezece pe unu nu poate chema pe un oarecare zece pe doi, cum sînt eu. E o distanță prea mare. Totuși m-a chemat. Ceea ce înseamnă că vine o urcare. Cel puțin un unsprezece pe doi. Dacă mi-amintesc bine, anul trecut, la onomastica lui, șeful n-a chemat decît de la unsprezece pe doi în sus. E clar. Șeful mă va... ah! Ce nerecunoscător sînt! De ce-l tutuiesc? De ce cînd mă gîndesc la el spun „șeful” fără să țin seama de respectul ce-l datoriez? Sînt un netrebnic! Dumnealui se poartă atît de frumos cu mine și eu îl tutuiesc! Bietul, tovarășul șef! Dacă ar ști!

A doua zi, duminică, am avut o dimineață foarte agitată. Mi-am călcat cămașa de mătase, costumul bleumarin cu dungii, m-am bărbierit, am fost la aburi. Pe la ora patru după-masă am început să mă îmbrac. Cînd m-am uitat în oglindă, am rămas mulțumit. Eram elegant. Dar un gînd m-a fulgerat. Dacă, ferească Dumnezeu, o să flu mai elegant decît șeful? Nu-l obrăznicie? „Ce faci, Partenie, mi-am zis, și s-a și urcat la cap?” Am scos cravata naturală și mi-am pus o cravată mai uzată. „Eu sînt modest, tovarășe șef, nu port cravate naturale”. Mi-am scos pantofii negri, care merg perfect la costumul bleumarin, și mi-am încălțat pantofii maro. „Eu nu sînt un om care se pricepe la îmbrăcăminte. Preocuparea mea principală e slujba, tovarășe șef, datorită, eu nu dau importanță felului cum sînt îmbrăcat”. Din nenorocire îmi pulverizasem pe haină o jumătate de sticlă de colonie. Am lăsat haina în curte pe frînghie, la aer, și am așteptat un ceas să mai iasă mirosul. Unde s-a mai pomenit un funcționar conștiincios să trăsnească a colonie? Am dat cu puțin creion chimic pe la ureche. Poate observă șeful: „Am lucrat pînă acum, tovarășe șef, și n-am observat! Da, eu lucrez și duminică... Ce-are a face?”...

Iată-mă, pășind emoționat în casa șefului. M-a întimplinat soția lui. Am scos șapca: „Noroc, tovarășă!” Pe urmă mi-a

părut rău că n-am zis „noroc bun”. Am intrat în sufragerie. Directorul general, directorul, adjunctul, contabilul-șef, șefii de servicii. Era acolo toată schema, de la treisprezece pe unu în sus, cu nevestele. Cînd am terminat cu saluturile, aveam cocoșă. Pe urmă, m-am retras într-un colț să mă răsuflu. Șeful s-a apropiat de mine cu o farfurie de fondante. „Ia, tovarășe Partenie! Uite și un păhărel de cozonaci!” „Merși, zic, nu beau, tovarășe șef!” Asta-mi trebuia să mă ia șeful drept bețiv. Am luat apoi cozonac. Zice directorul general: „Am luat un cozonac de la cofetărie! Închiptuți-vă, nici nu era bine copt!” Sar eu: „Delăsare condamnată în muncă, tovarășe director general!” Toți se uită la mine, apoi iar directorul general către șef: „Cozonacul ăsta, tot de cofetărie, nu-i așa?” Eu de colo: „De cofetărie, tovarășe director general, observați, nu-i copt!” Zice șeful: „Nu, asta-i făcut de nevastă-meal!” El au început să rîdă, mie mi-a venit să plîng. Încă una ca asta și s-a dus unșpe' pe doi!

Șeful mă bate pe umeri și rîde: „Îmi place, frate Partenie, că ai început să spui ce gîndești!” Lîngă mine, nevastă-sa. Zic: „Dar... dar n-am gîndit... adică... vreau să spun cozonacul e copt... zău e copt... dumneaei... n-aș vrea s-o... zău e copt...” Rîde și adjunctul: „Lasă, că și-o ceoace dumneaei!” Hăit! Am știu eu! Dracu m-a pus să-mi dau cu părerea? În treizeci de ședințe, la birou, n-am scos un cuvînt și tocmai acum m-a pus naiba să deschid gura! Of!

Ne-am așezat la masă. Am mîncat. Am băut. S-au înveselit oaspeții. Șeful, cu chef: „Hai tovarăși, o periniță”. Se face cercul, încep toți să cînte și să bată din palme. Fac și eu la fel. Vine la mine fetița șefului, de opt anișori, mă pupă, îmi dă batista și pornesc săltînd într-un picior să fac ocolul cercului. Toți cîntă, bat din palme și eu alerg fluturînd batista. Mă gîndesc s-o scot pe nevasta șefului. S-o împac. Mă apropii de ea, dar îmi vine un gînd. Dacă-i gelos șeful? Și eu îl pup

nevasta! Sînt nebun! Mă face curier. Merg mai departe. Ei cîntă și bat din palme, sînt veseli. Eu sar într-un picior. S-o iau pe nevasta directorului. Mă apropii de ea. Da... dacă se supără nevasta directorului general? Că pe care o iau se cheamă că ala îmi place! Și nevasta directorului general o să se simtă jignită! Pe urmă, cum respect eu ierarhia? Sar mai departe într-un picior. Mă trec nădușelile. Ei cîntă rîd, bat din palme; tara tara tara ta! Tara tara ta! „Hai, hai, Partenie, hotărăște-te!” Ce simplu le vine lor! Hotărăște-te și pe urmă sări în aer! Și alerg în cerc ca un cal în maneaj. Abia mă mai țin pe picioare! Cred că am făcut cinci kilometri. Văd în față o femeie în ȳrstă. E grasă și are mustați. Fie ce-o fi, pe asta o sărut! Nu cred să fie vreuna geloasă pe ea. E soacra lu' șefu'! Aoleo! Soacra lu' șefu'. Aud că nu se au bine. Și eu o pup. Mă rade șefu'. Gîfii. Nu mai am aer. Periniță mi-a trebuit? Pe cine să aleg? Îmi vine o idee și mă reped la șefu'! Pe el să-l pup că el mă urcă. Strigă toți: Nu-l voite, nu-l voite! O femeie! O femeie! Și cîntă, și rîd și bat din palme! Pornesc din nou la drum. Abia îmi trag sufletul. Dar zîmbesc. Și flutur batista. Și sar într-un picior. Tara tara ta! Tara tara ta! Tara tara tarata!... Toți așteaptă acum curioși să vadă pe cine aleg! „Mult mai alege!” zice unul. „Crai mare” face altul. M-apună leșinul. Uite-o pe nevasta contabilului-șef! Pe ea o iau! Gata!... Ce gata! Îmi face contabilul o figură de nu mai iau primă trei ani! Că dacă spune el că n-are fonduri s-a zis! Nu, nu mă joc cu prima!... Tara tara tara ta... tara tara ta!... Că dacă nu veneam la onomastica șefului, muream! Nu puteam să mă duc la meci? Să stau eu în tribună și să alerge Ozon? Acu', alerg eu ca pe hipodrom. Și aștia îmi cîntă! A jale! Totul îmi joacă înaintea ochilor. Se învîrtește casa cu mine. Deodată observ o tînră femeie! N-o cunosc. Timp de două-trei ture mă gîndesc. A cui nevastă e? A nici unuia! O fi vreo rudă de-a șefului! Soră, nepoată, verișoară... Gata! Nici un pericol! Sînt salvat. Mă opresc. Abia mai văd înalțea ochilor. Sînt ameșit. Fac cîțiva pași, ca prin vis, o sărut, îl arunc batista, apoi cad jos, frînt de oboseală. Sînt niște brațe puternice care mă ridică. Aud o voce: „A băut cam mult dumnealui!” Altă voce: „Cred și eu că-a băut! Altfel nu se repezea să sărute tocmai tabloul de mireasă în mărime naturală al nevastei șefului!” Vocea cealaltă: „Mai știi? O fi fost ceva între ei doi în tinerețe și acum la beție... Mi se pare că șeful e foc!”...

...Am leșinat cu o mare bucurie, că nu mai văd, nu mai simt și nu mai aud nimic.

La întreprinderea de distribuire a gazului metan a fost numit responsabil cu difuzarea presei un tovarăș care este însoțitor pe mașina întreprinderii, astfel că abonatii nu-și primesc ziarele.

— Hei, tovarășe! Vrei să prinzi mașina?
— Da de unde, vreau să prind ziarul de azi!

Desen de E. ARNO

**CUM SE LUCRA LA STA
ROSTIA BARBICILOR
IN TIRGUL BACAULUI?
IN ANUL... 7463 DE LA FACEREA LUMII**

Printr-o împrejurare cu totul inexplicabilă, la redacția revistei noastre a sosit o scrisoare scrisă prin anul 7463 de la facerea lumii. Scrisoarea este trimisă din târgul Bacăului de către un călător poposit prin acele locuri. Cum întâmplările relatate în această scrisoare prezintă asemănări uluitoare cu fapte din zilele noastre, reproducem un fragment, cu stilul și ortografia în care a fost scrisă.

... Așa dară, aflatu-s-a întru aceste așezări unde am poposit în acea vreme și târgul Bacăului, obște de hospodari cu norod de tot felii și dugheni așijderi. Carele denspre acet târgu dusu-s-a buhul, precum că tot streinul aice își găsește bacăul... Numai ce noi n-am priceputu cu mintea noastră nevoinică a tilcuire această voroavă pînă n-am fost simțito pre cinstita noastră barbă...

Timplatu-ni-s-a aceasta în ziua de pomină cîndu împinsu-ne-a nevoia a ne rade bărbile după portul cel nou al veleatului, la Cooperativa „Higiena” denspre ulița Bălcescului. Iară ce timplatu-ni-s-a acolo, cuvene-se a povestire și morșilor, au celor ce va să vină după noi, să le fie lor de învățătură.

Numai ce pătrunsum înăuntru că una den calfe, văzîndu-ne în pragu, strigat-a către noi cu minie precum că s-a gătat slujba, măcară că soarele erea abea la nămezi. Miratu-ne-am foarte atunce,

văzînd cum alte cinstite fețe sînt pohtite cu temenele la jîlț. Dară mai cu sirg miratu-ne-am cum aieste cinstite fețe după ce se ardicău den jîlțuri, băgau fără încongiur mina în buzunările calfelor, ce nicăiri pre unde îmblarăm nu mai văzum asemenea obi-
ceiu. Ci dumiritu-ne-am pe dată numai cînd văzum că dumnealor nu îmblă prin buzunările calfelor, precum furii, pentru a luare, ci pentru a dare. Carele precum se vede, pre ascunsu fiind făptultu, lucru de rușine trebuiau a fi socotitu pre acele meleaguri.

Într-aceste, lată că se afla a ne agiunge rîndul la scaun, numai că atunce una den calfe grăi către celelalte că ai cui laste mușteriu, adecă noi. La care fiecare zoritu-s-a a zice către celălalt „Ia-l tu că nu-i al meu”, noi nefiîndu precum cunoscut-au dumnealor îndată, de prin acele locuri. După care scuturîndu-se fiecare de noi ca de rîia caprelor, purceseră a strînge ștergarele și sculele și a suflare în lămpi.

Iară noi, cu năduf și obidă, văzînd aieste purtări, plînsu-ne-am dumnealui Avram Avram, carele vistiernic au staroste se aflau în dughiană. Carele dumnealui, după ce ardică glasul minios către noi, că ce voiescu de la ei, se milostivi a poruncire către unul a mă luare în jîlț, făcîndu-i cu ochiul. Iară acesta, trăgînd cu parapon o țoală de pre podele mîo atîrnă de caftan sub bărbie. Carele fără vrere socotescu aceasta, de vreme ce au ștergariu de față, au țoala de pre gîosu tot o culoare aveau...

Iară mai departe, ce ni s-a fost timplatu... e greu a povestire... Și nici după ce ne-am tîmăduitu, că rămas-am pre vecie cu față boșită, asemenea cu porecla de Cîrnu... Iară noi după această timplare înnălțat-om domnului jurămint cu smerenie a nu mai rîmnire la briciu au alta diavolicească sculă în vecii vecilor amin. Așijderea lăsămu cu limbă de moarte fecilorilor și nepoșilor noștri a le fire den veac în veac învățătură de minie...

Dirept care însămnat-am răbojul de față, scris și pecetluit în zioa a șaptea a lunii cîreșaru, de io,

Logofătul PENIȚA
p. conf. P. RAIZEA

„PREGĂTIRI” DE IARNĂ

Unul care se pregătește...

pentru mai multe ierni...

Desen de I. DAVIDESCU

ȘTEFAN TITA

CIVILIZAȚIE

*Din apus,
Un vestit explorator
S-a dus
Tocmai la ecuator.
Prin pădurile virgine
I-au leșit numai ștoine.
Și-a umblat
În lung și-n lat
Pînă ce-a descoperit
Într-un loc ascuns, ferit,
Canibali și canibale
Care în pleile goale
Se tot înfruptau de zor
Dintr-un semen de al lor.
Marele explorator
Fîind cuprîns de indignare
A roștit în gura mare:
- Vai! Oroare!
Să mîntînci, așa, un om
Ca un fruct rupt dintr-un pom!
Asta e o barbarie
Că doar e ființă vie!
Cît sînt de înpolat!
Trebuie să ciolîlțai!*

*Și pe loc l-a educat
Și mi l-a „civilizat”
Înăfîndu-l așadar
Să-l mîntînce la grătar...*

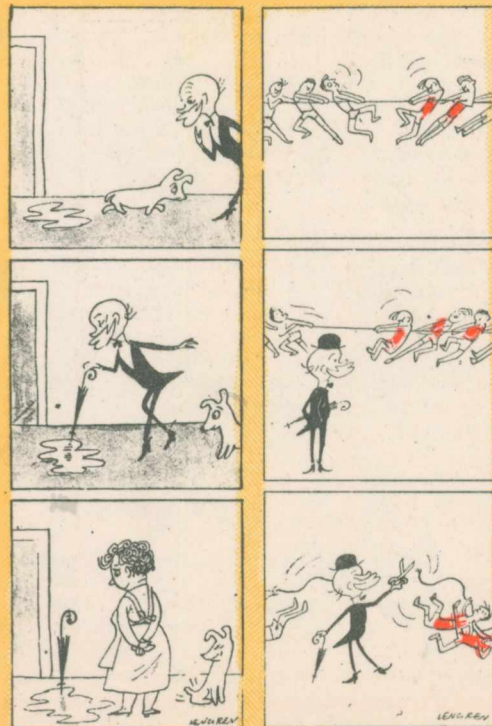
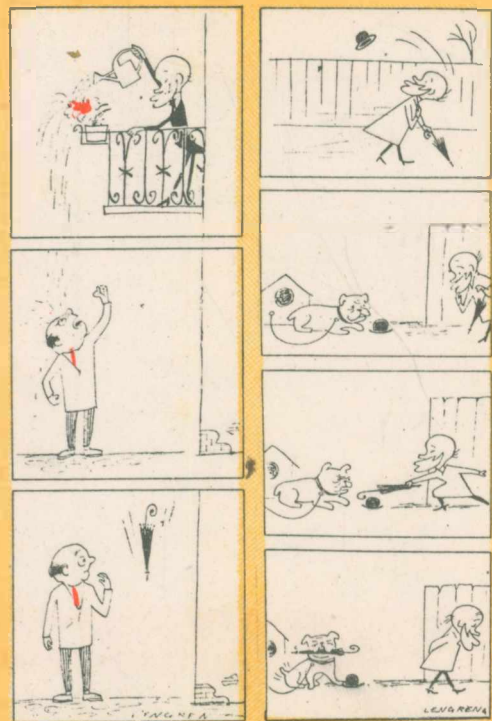

Prof. Filutek

De curând, redacția noastră a primit un foarte simpatic oaspete. E vorba de prof. Filutek. Venit din Berlin, prin intermediul editurii revistei „Eulenspiegel“, prof. Filutek e totuși de naționalitate poloneză, fiind creația caricaturistului varșovian Lengren

Activitatea profesorului Filutek se desfășoară între copertile unui foarte elegant album, în o sută de mici aventuri. Calitatea umorului acestor aventuri îl determină pe Walter Heynowski, redactorul șef al revistei „Eulenspiegel“, să acorde lui Lengren, într-o grațioasă postfață, titlul de „Profesor honoris humoris causa“.

Ne asociem bucuroși la acest calificativ și facem cunoscut cititorilor noștri pe simpaticul profesor Filutek și, prin el, pe creatorul său, Zbigniew Lengren.

PANTALONII TRACTORISTEI

de VIRGIL PUICEA

Nea Mărin Ivașcu e omu' dracului. Numa' cît îl vezi că trece pe uliță, așa 'nalt, ciolănos, cu pălăria trasă pe ochi, cu mustața îngălbenită de tutun, călcînd apăsat și lovînd cu ciomagu' în pietrele de pe drum (că are ciomag de corn, cu înflorituri, lucrat de unu' din Vădastrele, i-a dat un purcel pe el), numa' cît îl vezi așa, zic, și bagi samă că nu-i bine să te iei de el.

Și să vezi lucru' naibil. Mărin ăsta, cînd era flăcău, era băiat tare așezat. Acu' știi cum sînt flăcăii. Dintr-o nimica toată se incăieră. Mărin nu se băga. Nu l-am văzut o dată dînd un ciomag sau luînd una după ceafă. Pînă într-o zi, cînd i s-a făcut de-nsurat.

Pe nevasta lui, asta de-o ține acuma, o juca pe-atunci în horă unu' Ghiță al lu' Rogoz. Era o namilă de flăcău, cu ochi negri, cu sprîncene stufoase, și cușit la briu.

Nimeni nu se punea cu el!

Și numa' cînd vedem într-o zi pe Mărin că se duce, o ia pe fată de mîină, de lîngă Ghiță, și vrea s-o joace. Noi am înghețat. Și nici n-am apucat să zicem „doamne“ că Ghiță cu alți doi flăcăi, cu care se avea el bine, au și tăbărit pe Mărin.

Ce să-ți povestesc, măi, omule, i-a burdușit pe toți trei de le-a mers fulgii. Nu știu dacă ai văzut, da' Ghiță și-acu', cînd merge trage un picior după el. D-atunci i se trage.

Sau, nu știi dacă mai ții-neți minte, acu' doi ani, după ce ne-am strîns în colectivă. Cînd l-a prins pe-a lu' Guluță furînd din nutrețul vitelor ca să-l vîndă. L-a fugărit Mărin toată curtea, și doar știți curtea de la noi de la colectivă, întorci zece care în ea, l-a fugărit, zic, toată curtea, de credeam că dacă-l ajunge îi rupe un picior, da' cînd l-a prins, l-a luat numai de guler și l-a dus la Militie.

Nimeni nu credea că e la noi în sat om mai al dracului ca Mărin. Și uite ce-a fost! Știi cine? Fie-sa! Da, da, fie-sa, Voica!

Ea se avea în vorbă cu unu' de la S.M.T., unu' Vlăduțu. Băiat bun de altfel. Și nu-ș cum l-a abătut, deodată, fetii, să se facă tractoristă.

Acu', lucrurile ar fi fost cum ar fi fost, dacă n-ar fi trecut niște tractoare pe la noi prin sat, cam o săptămîină mai 'nainte. Oamenii erau strînși pe scara șfatului, că era spre seară. Veniseră de la cîmp.

Pe unu' din tractoare era o fată. Da' știi, fată în bună lege, cu coade pe cap, da' îmbrăcată cu pantaloni. Uite, drept să-ți spun, pe la noi așa ceva nu se văzuse pînă atunci. Că sîntem sat mai mîrginaș, că și cursa trece rar. Aud că acu' vor s-o împingă pe ala din Vădastre pînă aici, da' tare nu-mi vine a crede. E podu' ăla rău de la moară. Nu trece mașina peste el.

Și cum vă spuneam, cînd văzură oamenii noștri fată cu pantaloni, se puseră pe rîs. Care mai de care striga la ea fel de fel de vorbe. Ba, Mitruț de colo:

- Fă, zicea, să-ți îmbraci bărbatu-n fotă și-n catrință și să-i dai lingura-n mîină! Fata se roșise toată ca șfecla și nu-ș cum naiba făcu, că trase de un ăla, împinse de altce' și, odată, bufl oprește motoru' pe loc și începe să lasă fum din el.

Cînd au văzut asta oamenii, au prins mai abilit să rîdă. Mitruț a sărit să-l înjuge o perche de boi ca să-l ducă la „semeteu“. Pînă la urmă l-au legat de tractorul din față cu o sîrmă și au plecat cu el tîrîș.

Acu' vă închipuiți ce-a zis Mărin, cînd la o săptămîină după toată treaba asta, l-a cerut fie-sa vole să se facă tractoristă.

- Neam de neamu' meu, zicea, nu și-a îmbrăcat fata în pantaloni. Și p-o urmă aci trebuie cap de bărbat. Ca mîine vin la mine să le plătesc, că-i mai strica și tu vreun tractor...

Da' te puț eu fata lui Ivașcu? Au și-nut-o într-o ceartă și un plîns de dimineața pînă seara. Ea că da, el că ba!

Da-e-a văzut ea că nu biruie cu vorba i-a zis ziua bună și a plecat de-acasă.

A dormit noaptea la o mătușă de-a ei, la Vadu Neamțului și, a doua zi, a luat drumu' tîrgului, numai cu ce avea pe ea. Asta a fost anu' trecut. De atunci lu' Mărin, care nici așa nu-i prea vesel de firea lui, parcă-i tot ninge și-i tot plouă. Nu l-am mai văzut zîmbind pînă acu' două săptămîni, cînd a venit poștașu' cu „Drum Nou“. „Drum Nou“ e ziarul nostru, al regiunii. Ei, și-n ăla de acu' două săptămîni, era poza lui Mărin, că a ieșit fruntaș pe regiune la strînsu' grîului.

De atunci, cînd vine la cămin, numa' ziaru' ăsta-i cere:

- Dă-mi, zice, dă-mi „Drum Nou“ că ăsta-i ziar serios, ziaru' nostru!

Ei, și azi cînd a venit la cămin noi toți îi furam cu coada ochiului, să vedem ce-o să zică.

S-a uitat el pe prima pagină ce s-a uitat, dar cînd l-a deschis, i-a scăpat ciomagul din mîină. În ziar, poza fetei lui lîngă tractor, cu pantaloni pe ea și cu-o d-ăia de benzină în mîină. Prima pe regiune la dezmiriștit.

A stat Mărin și s-a uitat lung la poză, s-a uitat pe sub sprîncene la noi, pe urmă a mai citit o dată ce scria de fata lui, a împăturit ziaru', l-a băgat în buzunar, și a ieșit. Nici bună ziua n-a dat. Nici ălora de-i întîlnia pe drum. Mergea cu capu-n pămînt și nici nu mai lovea pietrele cu ciomagu'. Ar fi trecut și pe lîngă școală, fără să bage de seamă, dacă nu l-ar fi tras de mîinecă un flăcău, unu' Tudoriță:

- Nea Mărine, nea Mărine, zi și dumneata. Uite ce vrea ăsta. Să ne facă fetele de ocară.

Mărin a tresărit ca trezit din somn.

- Ha?... Ce spui?

- Instructorul ăsta de la sport. Cică să facă și la fete echipă de volei.

- Și ce-i dacă face?

- Păi, nu vezi? Vrea să le îmbrace cu niște pantaloni scurți. Da' eu unu' n-o las pe Floarea nici mort.

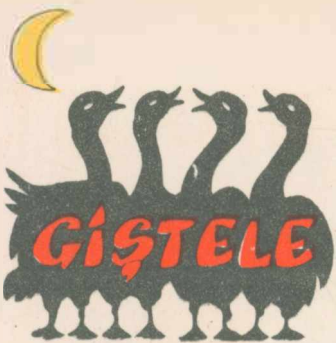
- Bă, Tudoriță, a făcut Mărin cu năduf, știi ce zic eu? Că-s și bărbați cu pantaloni și dacă l-a făcut mă-sa proști, n-al ce mai alege...

P-o urmă a dat cu ochii de Leana, de murerea lui, că-i ieșise înainte și parcă s-a mai înseninat.

- Hai acas', nevastă, de-mi pregătește de drum, că plec la noapte la tîrg să iau puleții ăia pentru livadă, și adă livretu' să scot niște bani de la C. E. C.

- Da' la ce-ți trebuie bani, mă, omule?

- Îmi trebuie, deh! C-o-i trece și pe la fata aia. În poză o văzui cu niște pantaloni cam vechi. Mă gîndesc să-i iau o pereche ca lumea.

Un dihor crud și îndrăznel
S-a innădit la un cotef.
O gișcă a cam prins de ueste
Că hoțul sare noaptea peste
Uluci și-asteaptă doar prilejul
Să rupă oreunea gișteiul.

- E lucru gras, veniți de zor!
Asem sedintă, fetelor.
Toate-au sosit la adunare
Ca sub a-nțelepciunii rază
Să-și dea părerea fiecare
Cam ce măsuri să la de pază.
Și nu știu, poate că mâ-nșel,
Erau la giște fel de fel,
Mă rog, mai grase și mai slabe,
Mai, tinerele și mai babe,
Cu fulgi zbirliți pe cap și coaste,
Și mai deștepte și mai proaste,
Da' fiecare deopotrivă
Era la fel de guralivă.

Și, în sfârșit,
S-au așezat pe gișit.
N-ar fi nimica, dar să vezi
Veni și timpul de nămiezi
Apoi sedința lor plenară
S-a prelungit pînă spre seară.
E noapte neagră și tăcută
Și giștele mereu discută.
Dar dihorul, dușman abil,
S-a furisat din nou tiptil
Și profitînd de tărăboi,
A mai ucis trei giște noi.

Trezite de momentul gras
S-au pus pe-un gișit grozav:
- Se poate, fetelor? Se poate
Să nu simțiți una din toate
Că se strecoară un dușman?
De ce n-ați dat cum torolpan?
C-o piatră sau cum bolovan,
Să fi pus mina pe ciomag,
Din lemn de cer,
Din lemn de fag...
- Din lemn de fag? E cu putîntă?
Și-au convocat altă sedință.

STAN PĂUN

CRITICUL: — Maestre, capitulezi!

Desen de A. LUCACI

- DRAGĂ URZICO - DRAGĂ URZICO - DRAGĂ URZICO - DRAGĂ URZICO -

URZICUȚO,

Îmi pare rău că nu pot să-ți prezint pe tovarășul Romanescu, magazinerul nostru. Nu pot să-ți prezint pentru că la serviciu îl găsești rar și atunci cînd se află e ca și cum n-ar fi... trează. Pentru a-l întâlni există o singură modalitate: să vii într-o zi pe aici și să descinzi la restaurantul „Muncitorul din Calan”, dar numai în timpul orelor de serviciu (nu ale restaurantului, ci ale tovarășului Romanescu). Acolo îl găsești la sigur. Și dacă vei avea norocul să fie la primul pahar de vin poate va mai fi în stare să te recunoască... Tu, după descrierea de mai sus sînt sigur că ai să-l recunoști...

Urzică Petre
mecanic la secția mecanică
I. C. S. M. C.
Hunedoara

URZICO,

Vreau să te întreb și eu ceva. Oare ce-o fi avînd tovarășa Elisabeta Giurcan, șefa serviciului de cadre de la întreprinderea „Solidaritatea”, că se poartă atît de urît cu

muncitorii? Îi insultă, îi amenință, îi dă afară din birou, cu un cuvînt se poartă ca un patron de pe vremuri. În ciuda criticilor ce i-au fost făcute de directorul întreprinderii și de secretara organizației de bază P. M. R., atitudinea tovarășei Giurcan a rămas deocamdată aceeași.

Eu cred că dacă vrea să dovedească puțin spirit auto-critic nu-i va fi greu să renunțe la asemenea atitudine patronale. Cum muncitorii n-au pierdut speranța că tovarășa Giurcan își va... pierde nărvul, nu rămîne decît să-i comunice matală, dragă Urzic_uțo, această părere, iar tovarășa să ne arate că e mai tare ca proverbul. Știi care: ăla cu nărvul și cu lecuirea...

L. Bunea
București
Strada Moga 6

URZICUȚO DRAGĂ,

Află că Direcția regională agricolă Craiova a trimis haine de protecție și pentru ingrijitorii de la stațiunile de montă comunală din raionul Cugir. Dar tovarășul șef al secției

agricole s-a gîndit că n-ar fi bine ca aceste haine să fie distribuite fără „instrucțiuni” de la regiune. Însă tovarășul șef e un om cu suflet și inimă. Îi dorea inima ca aceste haine să fie închise în dulap, să stea nefolosite... etc... așa că le-a dat în mîni bune; președintelui sfatului raional, șefului secției agricole, inginerului zootehnician, planificatorului și altora care știu cum să le folosească și fără „instrucțiuni”. Noi, ingrijitorii, te rugăm, Urzic_uțo, dacă poți, trimite tu niște „instrucțiuni” pentru ca aceste haine să nu mai fie cadouri de protecție, ci haine de protecție a muncii.

Un grup de ingrijitori de la stațiunea de montă raionul Cugir

URZICO DRAGĂ,

Află că „Noua fabrică de postav” din Azuga are... postav, iar șef-contabilul ei, Melu Vasile, are... stofă. Stofă de... filantrop. De filantrop pe banii altuia. Adică pe banii fabricii.

Această fabrică a plătit un abonament pe C. F. R. pentru înlesnirea deplasărilor delegațiilor fabricii, în interes de serviciu. Dar contabilul-șef a dat acest abonament și unui prieten al său, învățător în localitate, spre a călători cu trenul în interes personal. Ba, pentru ca „totul să fie în regulă”, numitul contabil i-a dat numitului prieten, odată cu abonamentul, și o... delegație ca din partea fabricii, spre a putea călători în mod... legal. (Vorba ceea: curat... legal!).

Salariații cinștii ai fabricii cred că șeful contabil care a procedat astfel cu abonamentul întreprinderii s-a... abonat la o sancțiune... C. F. R., adică Corespunzătoare Faptelor Respective.

C. Petculescu
str. Schitu Măgureanu 53
București

DRAGĂ URZICUȚO,

Tu ai auzit de misterioasele lăzi cu gunoi pe care le primește fabrica de cerneală „Ilie Pintilie” din Capitală?

Chiar acum de curînd a primit, nici mai mult nici mai

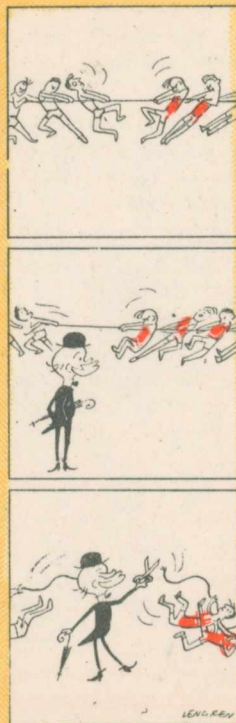
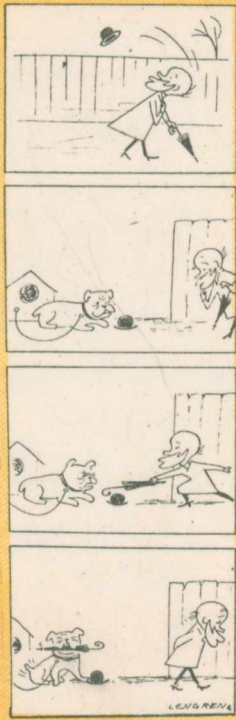

Prof. Filutek

De curând, redacția noastră a primit un foarte simpatic oaspete. E vorba de prof. Filutek. Venit din Berlin, prin intermediul editurii revistei „Eulenspiegel“, prof. Filutek e totuși de naționalitate poloneză, fiind creația caricaturistului varșovian Lengren.

Activitatea profesorului Filutek se desfășoară între coperițele unui foarte elegant album, în o sută de mici aventuri. Calitatea umorului acestor aventuri îl determină pe Walter Heynowski, redactorul șef al revistei „Eulenspiegel“, să acorde lui Lengren, într-o grațioasă postfață, titlul de „Profesor honoris humoris causa“.

Ne asociem bucurorii la acest calificativ și facem cunoscut cititorilor noștri pe simpaticul profesor Filutek și, prin el, pe creatorul său, Zbigniew Lengren.

PANTALONI TRACTORISTEI

de VIRGIL PUICEA

Nea Mărin Ivașcu e omu' dracului. Numa' cît îl vezi că trece pe uliță, așa 'nalt, ciolanos, cu pălăria trasă pe ochi, cu mustața îngălbenită de tutun, călcînd apăsat și lovînd cu ciomagul în pietrele de pe drum (că are ciomag de corn, cu înflorituri, lucrat de unu' din Vădastrele, i-a dat un purcel pe el), numa' cît îl vezi așa, zic, și bagi samă că nu-i bine să te iei de el.

Și să vezi lucrul naibil. Mărin ăsta, cînd era flăcău, era băiat tare așezat. Acu' știi cum sînt flăcăii. Dintr-o nimica toată se incăieră. Mărin nu se băga. Nu l-am văzut o dată dînd un ciomag sau luînd una după ceafă. Pînă într-o zi, cînd i s-a făcut de-nsurat.

Pe nevasta lui, asta de-o ține acuma, o juca pe-atunci în horă unu' Ghiță al lui Rogoz. Era o namilă de flăcău, cu ochi negri, cu sprîncene stufoase, și cuțit la brîu.

Nimeni nu se punea cu el!

Și numa' ce-l vedem într-o zi pe Mărin că se duce, o ia pe fată de mîna, de lîngă Ghiță, și vrea s-o joace. Noi am înghețat. Și nici n-am apucat să zicem „doamne“ că Ghiță cu alți doi flăcăi, cu care se avea el bine, au și tăbărit pe Mărin.

Ce să-ți povestesc, măi, omule, i-a burdușit pe toți trei de le-a mers fulgii. Nu știu dacă ai văzut, da' Ghiță și-acu', cînd merge trage un picior după el. D-atunci i se trage.

Sau, nu știu dacă mai ții minte, acu' doi ani, după ce ne-am strîns în colectivă. Cînd l-a prins pe-a lui' Guluță furînd din nutrețul vitelor ca să-l vîndă. L-a fugărit Mărin toată curtea, și doar știți curtea de la noi de la colectivă, întorei zece care în ea, l-a fugărit, zic, toată curtea, de credeam că dacă-l ajunge îl rupe un picior, da' cînd l-a prins, l-a luat numai de guler și l-a dus la Militie.

Nimeni nu credea că e la noi în sat om mai al dracului ca Mărin. Și uite ce-a fost! Știi cine? Fie-sa! Da, da, fie-sa, Voica!

Ea se avea în vorbă cu unu' de la S.M.T., unu' Vlăduțu. Băiat bun de altfel. Și nu-ș cum l-a abătut, deodată, fetii, să se facă tractoristă.

Acu', lucrurile ar fi fost cum ar fi fost, dacă n-ar fi trecut niște tractoare pe la noi prin sat, cam o săptămînă mai 'nainte. Oamenii erau strînși pe scara sfatului, că era spre seară. Veniseră de la cîmp.

Pe unu' din tractoare era o fată. Da' știi, fată în bună lege, cu coade pe cap, da' îmbrăcată cu pantaloni. Uite, drept să-ți spun, pe la noi așa ceva nu se văzuse pînă atunci. Că sîntem sat mai mîrginaș, că și cursa trece rar. Aud că acu' vor s-o împingă pe aia din Vădastre pînă aici, da' tare nu-mi vine a crede. E podu' ăla rău de la moară. Nu trece mașina peste el.

Și cum vă spuneam, cînd văzură oamenii noștri fată cu pantaloni, se puseră pe ris. Care mai de care striga la ea fel de fel de vorbe. Ba, Mitruț de colo:

- Fă, zicea, să-ți îmbraci bărbatu-n fotă și-n catrință și să-i dai lingura-n mîna! Fata se roșise toată ca șfecia și nu-ș cum naiba făcu, că trase de un ăla, împinse de altce' și, odată, bufl oprește motoru' pe loc și începe să lasă fum din el.

Cînd au văzut asta oamenii, au prins mai abilit să rîdă. Mitruț a sărit să-i înjuge o pereche de boi ca să-l ducă la „semeteu“. Pînă la urmă l-au legat de tractorul din față cu o sîrmă și au plecat cu el tîrîș.

Acu' vă închipuiți ce-a zis Mărin, cînd la o săptămînă după toată treaba asta, i-a cerut fie-sa voie să se facă tractoristă.

- Neam de neamu' meu, zicea, nu și-a îmbrăcat fata în pantaloni. Și p-o urmă aci trebuie cap de bărbat. Ca mîine vin la mine să le plătesc, că-i mai strica și tu vreun tractor...

Da' te pul cu fata lui Ivașcu? Au ținut-o într-o ceartă și un plîns de dimineața pînă seara. Ea că da, el că ba!

Da-e-a văzut ea că nu biruie cu vorba l-a zis ziua bună și a plecat de-acasă.

A dormit noaptea la o mătușă de-a ei, la Vadu Neamțului și, a doua zi, a luat drumu' țirgului, numai cu ce avea pe ea. Asta a fost anu' trecut. De atunci lu' Mărin, care nici așa nu-i prea vesel de firea lui, parcă-i tot ninge și-i tot plouă. Nu l-am mai văzut zîmbind pînă acu' două săptămîni, cînd a venit poștașu' cu „Drum Nou“. „Drum Nou“ e ziarul nostru, al regiunii. Ei, și-n ăla de acu' două săptămîni, era poza lui Mărin, că a ieșit fruntaș pe regiune la strînsu' grîului.

De atunci, cînd vine la cămin, numa' ziaru' ăsta-i cere:

- Dă-mi, zice, dă-mi „Drum Nou“ că ăsta-i ziar serios, ziaru' nostru!

Ei, și azi cînd a venit la cămin noi toți îl furam cu coada ochiului, să vedem ce-o să zică.

S-a uitat el pe prima pagină ce s-a uitat, dar cînd l-a deschis, i-a scăpat ciomagul din mîna. În ziar, poza fetei lui lîngă tractor, cu pantalonii pe ea și cu-o d-aia de benzina în mîna. Prima pe regiune la dezmiriștit.

A stat Mărin și s-a uitat lung la poză, s-a uitat pe sub sprîncene la noi, pe urmă a mai citit o dată ce scria de fata lui, a împăturit ziaru', l-a băgat în buzunar, și a ieșit. Nici bună ziua n-a dat. Nici ălora de-i întîlnea pe drum. Mergea cu capu-n pămînt și nici nu mai lovea pietrele cu ciomagul. Ar fi trecut și pe lîngă școală, fără să bage de seamă, dacă nu l-ar fi tras de mîncă un flăcău, unu' Tudoriță:

- Nea Mărine, nea Mărine, zi și dumneata. Uite ce vrea ăsta. Să ne facă fetele de ocară.

Mărin a tresărit ca trezit din somn.

- Ha?... Ce spui?

- Instructorul ăsta de la sport. Cică să facă și la fete echipă de volei.

- Și ce-i dacă face?

- Păi, nu vezi? Vrea să le îmbrace cu niște pantaloni scurți. Da' eu unu' n-o las pe Floarea nici mort.

- Bă, Tudoriță, a făcut Mărin cu năduf, știi ce zic eu? Că-s și bărbaiți cu pantaloni și dacă l-a făcut mă-sa proști, n-al ce mai alege...

P-o urmă a dat cu ochii de Leana, de murea lui, că-i ieșise înainte și parcă s-a mai înseninat.

- Hai acas', nevastă, de-mi pregătește de drum, că plec la noapte la țirg să iau puleții ăla pentru livadă, și adă livretu' să scot niște bani de la C. E. C.

- Da' la ce-i trebuie bani, mă, omule?

- Îmi trebuie, deh! C-o-i trece și pe la fata aia. În poză o văzui cu niște pantaloni cam vechi. Mă gîndesc să-i iau o pereche ca lumea.

Un dihor crud și îndrăzneț
S-a înădît la un coteș.
O gișcă a cam prins de ueste
Că hoțul sare noaptea peste
Uluci și așteaptă doar prilejul
Să rupă oreuneia gîștelei.

- E lucru graț, veniți de zor!
Aoem sedință, fetelor.
Toate-au sosit la adunare
Ca sub a-nțelepciunii rază
Să-și dea părerea fiecare
Cam ce măsuri să ia de pază.
Și nu știu, poate că mănșel,
Erau la giște fel de fel,
Mă rog, mai grase și mai slabe,
Mai tinerele și mai babe,
Cu fulgi zbrîrliți pe cap și coaste,
Și mai deștepte și mai proaste,
Da' fiecare deopotrivă
Era la fel de guralivă.

Și, în sfîrșit,
Ș-au așezat pe gîștit.
N-ar fi nimica, dar să vezi
Veni și timpul de nămezi
Apoi sedința lor plenară
Ș-au prelungit pînă spre seară.
E noapte neagră și tăcută
Și giștele mereu discută.
Dar dihorul, dușman abil,
Ș-a furișat din nou tiptil
Și profitînd de tărăboi,
A mai ucis trei giște noi.

Trezite de momentul graț
Ș-au pus pe-un gîștit grozav:
- Se poate, fetelor? Se poate
Să nu simțim una din toate
Că se strecoară un dușman?
De ce n-ați dat cum torolpan?
C-o platră sau cu'n bolovan,
Să fi pus mîna pe ciomag,
Din lemn de cer,
Din lemn de țag...
- Din lemn de țag? E cu puțință?
Ș-au convocat altă sedință.

STAN PĂUN

CRITICUL: — Maestre, capitulez!

Desen de A. LUCACI

— DRAGĂ URZICO — DRAGĂ URZICO — DRAGĂ URZICO — DRAGĂ URZICO —

URZICUȚO,

Îmi pare rău că nu pot să-ți prezint pe tovarășul Romanescu, magazinerul nostru. Nu pot să-ți prezint pentru că la serviciu îl găsești rar și atunci cînd se află e ca și cum n-ar fi... treaz. Pentru a-l înțilni există o singură modalitate: să vii într-o zi pe aici și să descinzi la restaurantul „Muncitorul din Calan”, dar numai în timpul orelor de serviciu (nu ale restaurantului, ci ale tovarășului Romanescu). Acolo îl găsești la sigur. Și dacă vei avea norocul să fie la primul pahar de vin poate va mai fi în stare să te recunoască... Tu, după descrierea de mai sus sînt sigur că ai să-l recunoști...

Urzică Petre
mecanic la secția mecanică
I. C. S. M. C.
Hunedoara

URZICO,

Vreau să te întreb și eu ceva. Oare ce-o fi avînd tovarășa Elisabeta Giurcan, șefa serviciului de cadre de la întreprinderea „Solidaritatea”, că se poartă atît de urlit cu

muncitorii? Îi insultă, îi amenință, îi dă afară din birou, cu un cuvînt se poartă ca un patron de pe vremuri. În ciuda criticilor ce i-au fost făcute de directorul întreprinderii și de secretara organizației de bază P. M. R., atitudinea tovarășei Giurcan a rămas deocamdată aceeași.

Eu cred că dacă vrea să dovedească puțin spirit autocritic nu-i va fi greu să renunțe la asemenea atitudini patronale. Cum muncitorii n-au pierdut speranța că tovarășa Giurcan își va... pierde năravul, nu rămîne decît să-i comunice matală, dragă Urzicuțo, această părere, iar tovarășa să ne arate că e mai tare ca proverbul. Știi care: ăla cu năravul și cu lecuirea...

L. Bunea
București
Strada Moga 6

URZICUȚO DRAGĂ,

Află că Direcția regională agricolă Craiova a trimis haine de protecție și pentru îngrijitorii de la stațiunile de montă comună din raiorul Cugir. Dar tovarășul șef al secției

agricole s-a gîndit că n-ar fi bine ca aceste haine să fie distribuite fără „instrucțiuni” de la regiune. Însă tovarășul șef e un om cu suflet și inimă. Îi dorea inima ca aceste haine să fie închise în dulap, să stea nefolosite... etc... așa că le-a dat în mîni bune, președintelui sfatului raional, șefului secției agricole, inginerului zootehnician, planificatorului și altora care știu cum să le folosească și fără „instrucțiuni”. Noi, îngrijitorii, te rugăm, Urzicuțo, dacă poți, trimite tu niște „instrucțiuni” pentru ca aceste haine să nu mai fie cadourile de protecție, ci haine de protecție a muncii.

Un grup de îngrijitori
de la stațiunea de montă
raionul Cugir

URZICO DRAGĂ,

Află că „Noua fabrică de postav” din Azuga are... postav, iar șef-contabilul ei, Melu Vasile, are... stofă. Stofă de... filantrop. De filantrop pe banii altuia. Adică pe banii fabricii.

Această fabrică a plătit un abonament pe C. F. R. pentru înlesnirea deplasărilor delegațiilor fabricii, în interes de serviciu. Dar contabilul-șef a dat acest abonament și unui prieten al său, învățător în localitate, spre a călători cu trenul în interes personal. Ba, pentru ca „totul să fie în regulă”, numitul contabil i-a dat numitul prieten, odată cu abonamentul, și o... delegație ca din partea fabricii, spre a putea călători în mod... legal. (Vorba ceea: curat... legal!).

Salariații cinstiți ai fabricii cred că șeful contabil care a procedat astfel cu abonamentul întreprinderii s-a... abonat la o sancțiune... C. F. R., adică Corespunzătoare Faptelor Respective.

C. Petculescu
str. Schitu Măgureanu 53
București

DRAGĂ URZICUȚO,

Tu ai auzit de misterioasele lăzi cu gunoi pe care le primește fabrica de cerneală „Ilie Pintilie” din Capitală?

Chiar acum de curînd a primit, nici mai mult nici mai

CIRCULAȚIA VA ROG!

de C. COSTACHE

A apărut de curind o interesantă broșură intitulată „Normele legale privind circulația pe drumurile publice”. Această broșură, pe lângă textul instrucțiunilor respective, cuprinde și planșe în culori cu semnalele uzuale (numite și table indicatoare) privind circulația pietonilor și vehiculelor.

Aceste indicatoare sînt valabile pentru circulația pe toate drumurile din țară, deci și pentru circulația pe străzile orașului Iași.

Pentru instruirea cititorilor noștri, și mai ales pentru instruirea pietonilor ieșeni, am socotit necesar și mai ales sănătos, să reproducem câteva din aceste semnale.

Această indicație înseamnă „sens unic”. Adică pietonii și vehiculele pot circula pe străzi și pe șosele numai în sensul arătat. Pe străzile din Iași, această indicație are și o semnificație în plus. Cînd se află pe străzile pe care a executat lucrări de instalații întreținerea Trustul 14, această indicație înseamnă că această întreprindere obișnuiește să procedeze într-un sens foarte unic: nu astupă niciodată șanțurile pe care le face pe străzile orașului, cu prilejul lucrărilor respective.

Această indicație înseamnă „sens interzis”. Ea înseamnă că pe străzile din Iași pe care Trustul 14 a făcut o lucrare de instalație de la uzina electrică pînă la celălalt capăt al orașului, lăsînd străzile și trotuarele stricate pe o lungime de cîtiva kilometri, nu se mai poate circula în... sensul propriu-zis al cuvîntului. Poate, cel mult, făcînd cetățenii sau vehiculele niscaiva acrobații.

Această indicație înseamnă „circulația interzisă în toate sensurile”. La Iași, aceasta înseamnă că pe străzile Sfinților și Filimon Strbu, pe care a instalat Trustul 14 o conductă, lăsînd străzile și trotuarele găurite, iar alături de borte mormane de piatră și de pămînt, nu se mai poate circula nici măcar făcînd acrobații.

Această indicație înseamnă „trecerea pietonilor, permisă”. Ea se află numai pe străzile din Iași pe care nu a executat lucrări Trustul 14.

Totuși, broșura oficială, citată mai sus, deși extrem de folositoare are din păcate și unele lipsuri. Ea nu cuprinde toate indicațiile semnalizatoare care le sînt necesare ieșenilor spre a ști cum să circule pe străzile lor.

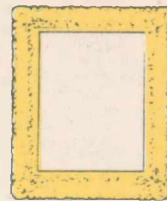
În cele de mai jos vom încerca noi să remediem această lacună, propunînd și următoarele table semnalizatoare:

Această indicație înseamnă că ieșenii care și-au scrintit picioarele, trebuind să le fie puse în ghips la spital, au încercat să circule pe străzile pe care a executat lucrări Trustul 14. Iar încercările lor s-au soldat, după cum se pare, așa cum arată indicația pe care o publicăm.

Această indicație urmează să fie pusă pe străzile din Iași ale căror șanțuri neastupate de Trustul 14 au devenit depozite publice de gunoaie, mortăciuni și alte impurități, - pentru care motive au și decus organele sanitare ale orașului sancționarea Trustului 14.

Această indicație reprezintă o ramă de tablou, în care urmează să fie încadrate portretele mărime naturală ale directorilor Trustului 14, Ionescu și Crijanovschi, care refuză de doi ani să astupe aceste șanțuri, și pentru care refuzuri a decis Sfatul popular al orașului Iași să acționeze Trustul 14 în judecata Arbitrajului de stat. Regretăm că n-am avut la îndemînă și portretele celor doi tovarăși care pe drept cuvînt sînt buni de pus în ramă.

Și revenind, ca încheiere, la broșura oficială citată, informăm că ea mai cuprinde și următoarea semnalizare pe care socotim foarte folositor s-o explicăm mai jos:

Această indicație înseamnă „staționarea interzisă”. Ea recomandă să fie interzisă staționarea mai departe, în funcții, la respectivele întreprinderi, a persoanelor care... nu respectă „normele legale de circulație” arătate în acest articol.

DRAGĂ URZICO -

puțin, decît 40 de lazi pline cu cirpe, hîrtii, cioburi de geamuri și alte asemenea trăs-năi. Această prețioasă încărcătură (pentru care fabrica a plătit o sumă serioasă CFR-ului la transport) a fost expediată de C. L. D. C. regional Stalin. Același conținut a fost primit și de la Librăria Noastră din Negoești. Îți închipui cît de mirați au fost tovarășii de la fabrică în momentul cînd, deschizînd capacul lăzilor, în loc să găsească sticlucile de cerneală goale cerute pentru a fi refolosite, au dat peste cel mai veritabil gunoi, demn de lăzile I. C. A. S.-ului. Urzicuțo dragă, îți scriem ție pentru a te ruga să ne împrumuți o mătură. Da, da. Nu te mira. Pentru gunoiul din lazi am întrebuițat mătură obișnuite, dar pentru metoda tov. de la C. L. D. C. regional Stalin și pentru cei de la Librăria Noastră din Negoești credem că numai o mătură de urzici e pe măsură să o... urce pe fa-raș. Ne-o împrumuți, Urzicuțo?

Wagner Etelka
I. C. Frîmu nr. 9
București

URZICA AJUTĂ

- „Urzica” l-a ajutat pe cetățenii orașului Tîrgu Neamț să poată consuma... mezeluri.

Magazinele alimentare din acest oraș erau aprovizionate cu mezeluri doar la cîte două săptămîni, iar uneori chiar la o lună.

La sezișarea „Urzicii”, Sfatul popular al orașului Tîrgu Neamț răspunde că organele economice raionale au luat măsurile cuvenite, au mai înființat încă un atelier pentru fabricarea mezelurilor. Cetățenilor le urăm „poftă bună”, iar fabricii: „marfă bună!”

- „Urzica” a ajutat Sfatul popular al comunei Porcești (raionul Sibiu, regiunea Stalin). L-a ajutat să aibă... alt președinte și alt secretar. Foștii se dovediseră necorespunzători: unul era afacerist, celălalt scandalagiu.

Semnalarea „Urzicii”, adresată organelor regionale, a ajutat și... sfatul raional. L-a ajutat în muncă. Sezișat în repetate rînduri despre purtările celor doi, nu luase nici o măsură. Acum, Sfatul raional Sibiu știe că la Sfatul comunal Porcești n-au ce căuta, în funcții de răspundere, persoane cu purtări... neomenești.

- La clubul C. F. R. al uzinei de împregnat, Alud, activitatea culturală lăsa foarte mult de dorit. Comitetul de întreprindere nu era ajutat, nici îndrumat de activiștii

Comitetului Regional al Sindicatului Muncitorilor C. F. R. și P. T. T. R. astfel că în club s-au organizat mai mult baluri decît manifestări culturale, cu toate că erau destule posibilități pentru înființarea unei formații artistice de cor, dans, teatru.

Cum s-ar spune, considerîndu-se „împregnați” responsabilii culturali au lăsat să... plouă cu baluri. Dacă-i bal, bal să fie... Numai că muncitorii, nemulțumiți de activitatea clubului, au făcut un cor de proteste, care a fost auzit de „Urzica”. Sezișat, Comitetul Sindical Regional C.F.R.-P.T.T.R. Cluj ne-a asigurat că, în cel mai scurt timp, prin sprijinul efectiv ce-l va da, activitatea clubului va fi îmbunătățită.

Pentru moment s-a luat inițiativa. Așteptăm și rezultatele.

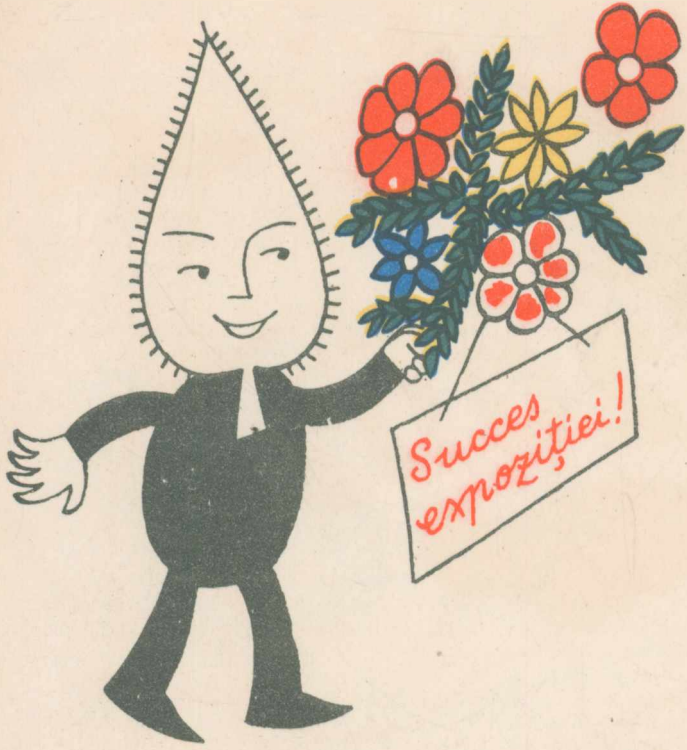
- La rubrica „Dragă Urzico” din numărul 17 al revistei se critica lipsa truselor medicale de prim ajutor de la Unitatea B, a întreprinderii textile „Răscoala din 1907” - București.

Ca urmare, întreprinderea ne relatează că s-au luat măsuri pentru lichidarea acestor lipsuri.

Adică, se vor lichida lipsurile și n-o să mai lipsească trusele. Și pentru că sînt truse de prim ajutor, trebuie să remarcăm că începutul a fost făcut. Este vorba de scrisoarea de... prim ajutor din „Urzica”.

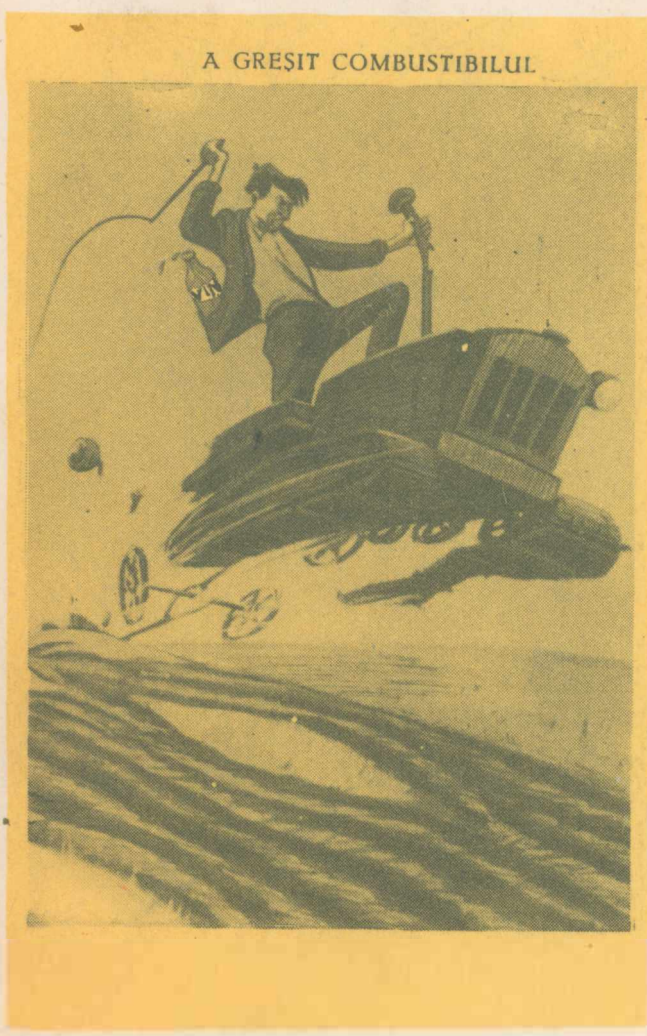
„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR. Redacția: Calea Victoriei nr. 25
Telefoane: Secretariatul de redacție 4.28.15, Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

B-

ȘEFUL DE TARLA: - Gata situația!

Desen de CIK DAMADIAN

A GREȘIT COMBUSTIBILUL

Desen de ADRIAN LUCACI

- E o invenție a mea, tov. director. Dacă vi se intrerupe curentul chemați-mă pe mine. Eu nu mă tem de muncă.

Desen de RIK AUERBACH

- Da, tov. ospătar, te saturi cu ce-mi dai mie?
- Nu, eu mă satur cu ce rămâne de la dv!

Desen de M. GION

**D E S E N E D E L A
E X P O Z I Ț I A I N T E R R E G I O N A L Ă
D E A R T Ă P L A S T I C Ă**